



# ***MIDNATTSTID***

## ***Var vaken i ändens tid!***

Bibelcitaten är från Svenska Folkbibeln  
Framsidsfoto: istockphoto

### ***Förord***

Det är ett mycket angeläget budskap som denna bok vill förmedla. Det kan naturligtvis låta väldigt anspråksfullt att påstå något sådant. Detta inte sagt för att framhålla boken i övrigt på något sätt, det handlar inte om det. Det handlar om något mycket större: Den absoluta nödvändigheten av att vara en andligt vaken kristen inför Jesu snara återkomst — att vara redo inför världshistoriens mest dramatiska händelse.

Det är mycket som talar för att vi kanske kommer att få vara med om detta i vår generation. Vi skall återkomma till varför vi kan skriva något sådant. Skulle det verkligen vara så, vilket det finns anledning att tro, då borde detta vara den mest prioriterade frågan och det viktigaste för varje kristen. Nu är det långt ifrån på det sättet, därför finns det all anledning att verka för att en kraftfull förändring skall bli en verklighet. Kan denna bok få vara ett redskap till det, då är syftet med boken uppnått.

Holger Nilsson

## *Innehåll*

- 1 Uppvaknande
- 2 Varför så tyst om Jesu andra tillkommelse?
- 3 Vi lever i sömnaktighetens tid!
- 4 Profetiskt perspektiv
- 5 Det största tidstecknet
- 6 Ser vi det största tidstecknet?
- 7 Vår tids andliga förblindelse
- 8 Nu håller skapelsen väckelsepredikningar
- 9 Allvarliga budskap
- 10 Gud väcker på olika sätt
- 11 Nu är det dags att vakna!
- 12 Vakna upp — innan det är för sent!

### *1. Uppvaknande*

Det behövs ett massivt uppvaknande inför sanningen om Jesu tillkommelse. Varje kristen och varje församling behöver ställas i tjänst för att vara en del av detta.

Det kan låta som en oerhörd utmaning och det är det också! Den andliga sömnaktigheten är nämligen så omfattande att det behövs ett stort uppvaknande och därför finns det anledning att mobilisera all andlig kraft för att detta skall förverkligas. Det finns heller ingen tid att förlora! Låt detta ögonblick få bli ett startskott till något nytt, ett nytt andligt skede i ditt liv. Det kommer att innebära ett kristet liv med mål, mening och tillfredsställelsen av att vara delaktig i något mycket stort.

Det finns inget så spännande som att få vara en levande och vaken kristen i denna profetiska tid. Att avläsa och förstå det profetiska skeendet ger en extra dimension och blir en dödsstöt för känslor av tomhet och meningslöshet. Det finns alltför många som lever i en sådan tillvaro.

Att få sina ögon öppnade för en profetisk dimension i tillvaron, är en förnyande upplevelse för människor i alla åldrar. Det är också en hälsokur som kommer att förändra svensk kristenhet! Kanske någon reagerar över att detta är stora ord och tycker att det är väl att ta i. Säg inte det! Låt oss pröva denna väg. Många talare från olika länder har besökt vårt land och flera metoder har prövats i svensk kristenhet och i dess församlingar under de senaste årtiondena. Det har varit välmenande satsningar och försök, det skall sägas, men vad har resultatet blivit?

Tyvärr har det inte lett till någon vändpunkt, snarare är det ju så att vi kan konstatera allt fler krympande församlingar och en andlig lamslagenhet. Därför kan det inte vara fel att nu framföra en förkunnelse som kommer att verka för ett profetiskt uppvaknande.

Detta är inte en metod att pröva för att få andligt liv, det skall sägas med all tydlighet. Det handlar istället om att återupprätta budskapet om Jesu andra tillkommelse, vilken är det mest frekventa i Nya testamentet. Vi har inte kunnat finna någon andlig sanning som är så ofta förekommande i NT. Illustrerat Bibellexon skriver så här angående detta: "Kristi återkomst och de händelser som hänger samman med den, omtalas sammanlagt 319 gånger i NT, d v s i medeltal en gång på 25 versar."

NT är präglad av budskapet om Jesu återkomst, och det lyfts fram som ett mycket viktigt budskap. Det är som Herren vill att detta skall vara levande för oss. NT genljuder av detta budskap. Hur är det då i församlingarna idag?

När man undersöker hur ofta detta budskap förkunnas generellt sett idag, så kan man tro att denna andliga sanning är den minst nämnda i NT! Det råder nästan en total tystnad många gånger om denna bibliska sanning. Här måste till en förändring, vi har missat något betydelsefullt i förkunnelsen. Man skulle kunna säga att det är som en andlig bristsjukdom om församlingens kropp inte får del av detta budskap!

Om en människa skall må bra och fungera väl, måste hennes kropp få de olika vitaminer och näringsämnen som den behöver, det vet vi. På samma sätt är det också med församlingen, som kallas Kristi kropp i NT. Uteblir en viktig del i den andliga kosten som serveras, så uppstår andlig bristsjukdom. Det är dags att vi inser det. Det är här som vi kan konstatera att församlingarna under en längre tid inte har fått all andlig kost, som de skall ha. Dessvärre kan vi bara i efterhand konstatera detta.

Det har under några årtionden varit mer eller mindre tyst om budskapet som gäller Jesu andra tillkommelse! Detta innebär att en hel generation av kristna har vuxit upp utan att ha någon större insikt i NT:s oftast återkommande ämne. Hur allvarligt är inte detta!

Naturligtvis måste denna kunskapslucka fyllas igen. Skall vi kunna kallas trogna förvaltare av Guds ord, är det ju på det sättet att denna stora bibliska sanning också den skall förvaltas och serveras till församlingarna!

För att vi skall få rimliga proportioner i förhållande till olika bibliska områden som presenteras i NT, så kan vi här nämna några sådana. Dopet omtalas 19 gånger, nattvarden 5 gånger, uppståndelsen 40 gånger. Vidare kan nämnas att Paulus skriver 57 gånger om försoningen, men om Jesu andra tillkommelse hela 67 gånger.

Detta är viktiga sanningar som naturligtvis ofta skall lyftas fram och som det också predikas om. Ställ detta i jämförelse med budskapet om att Jesus skall komma tillbaka, som alltså förekommer 319 ggr i NT. Det är då inte svårt att se hur vi under senare år har missat ett budskap som förekommer betydligt oftare än dessa andra uppräknade bibliska sanningar. Det borde inte vara svårt att inse att vi här har åsidosatt något viktigt.

Nu kan man ana att det är många som vill försvara och försöka bortförklara denna försummelse. Låt oss inte gå den vägen. Det är inte försvarstal av försummelsen som behövs, utan insikt om den och en förändring!

**Helt enkelt: Det är dag satt vakna upp!**

## 2. Varför så tyst om Jesu andra tillkommelse?

Eftersom budskapet om Jesu andra tillkommelse inte förkunnats i någon större utsträckning under senare år, kan det finnas de som tolkat det så att denna händelse inte skulle vara aktuell. Det är kanske lätt att få den uppfattningen och göra en sådan reflektion. Vi vill påstå att det i så fall är en grov feltolkning.

Vi skall ge närmare skäl för detta. Det första som alla kan vara överens om, är ju att vi aldrig har levt närmare denna händelse. Bara det borde ju medföra att förkunnelsen om Jesu andra tillkommelse predikades allt oftare, eftersom tiden går och vi närmar oss när detta kommer att ske. Det borde ju vara det logiska.

Nu är det inte så enkelt, det finns också annat som vi behöver ha i åtanke. Vi får gå till Bibeln för att se hur den profetiskt ger bilden av hur det skall vara med det andliga tillståndet vid tiden för Jesu andra tillkommelse. Bilden av den är allvarlig, det finner vi i gudsordet. Det talas på olika ställen om avfall, ljumhet och andlig sömnaktighet. Det verkar som att det kommer att vara stora brister när det gäller andlig vaksamhet när Jesus kommer. Varför skulle annars Jesus säga så här om denna händelse: ”Ty i en stund när ni inte väntar det kommer Människosonen.” Matt. 24:44.

Jesu andra tillkommelse verkar bli en händelse som är oväntad, en händelse som kommer som en överraskning. Hur kan det bli så? Ja, om inte budskapet om detta predikas och hålls levande och aktuellt, är det ju logiskt att detta kommer som en överraskning. Återigen är det bara att tänka på hur oförsvarligt tyst det är i våra kyrkor om tidens tecken och Jesu andra tillkommelse. Det är i sig ett tidstecken!

Lewi Pethrus gav 1912 ut boken *Jesus kommer*. Han skriver i den så här: ”När alla ropar och säger: `Han kommer!`, då har man anledning tro, att han ännu dröjer, men när alla tiger om saken och just ingen tänker därpå, då kan man vara viss om att han är nära.” Vi är där nu! Det är som om dessa ord från denna gamla bok är profetiska och nu står fram som ett budskap till vår tid. Må vi lyssna till detta!

Ja, det är i sanning tid att vi nu får lyssna till budskapet om Jesu andra tillkommelse. Då det varit väckelsetider har det himmelska blivit levande och budskapet om Jesu återkomst har lyfts fram. Det verkar vara en naturlig del i ett väckelseskeende. Man skulle kunna säga att det är ett av kännemärkena för väckelsetider.

Om man vänder på det så skulle man också kunna säga, att finns inte denna förkunnelse, så är det ett tecken på att det inte är väckelse. Hur sant är inte detta med tanke på hur det är i vårt land! Vi behöver inse detta. Förkunnelsen är en förutsättning för att vi skall få se en förändring.

Så här träffande uttrycker pastorn Martyn Lloyd-Jones det: ”Nej, vi är inte i ett tillstånd av väckelse. Låt oss inse det. Det är det första vi har att inse. Det finns inget hopp för en församling förrän hon inser det.” Översatt från boken om den helige Ande med titeln *Joy unspeakable*.

Ytterligare en tanke kan föras fram med anledning av detta konstaterande. Låt oss börja förkunna budskapet om Jesu tillkommelse så skapas förutsättningar för väckelse och vi kan få se det som vårt land så innerligt behöver. Det ligger väckelse, uppvaknande och förnyelse i detta budskap. Finns det då någon ursäkt för att vi inte skulle predika detta? Nej, det är i så fall bara ursäkter.

Här går det inte att bara tala om gamla tiders väckelse! Vi behöver också ha den förkunnelse som åstadkom dessa väckelser. Utan den kan vi inte heller förvänta de resultat som väckelserna åstadkom, nämligen frälsning, församlingstillväxt och förnyelse för Guds folk.

Här finns anledning att ställa ytterligare en fråga: Vart tog väckelsemötet vägen? Detta som var en självklarhet för frikyrkorna för några årtionden sedan, lyser nu nästan totalt med sin frånvaro. Studera församlingarnas annonseringar! Hur många annonser skall man läsa innan

man finner en om väckelsemöte? Ja, det är kanske så att hur man än letar, finner man inte en sådan annons.

Nu kan man bara ana hur olika röster höjs. Någon säger: ”Vi kan väl inte annonsera väckelsemöte, det kommer ju inga utomstående!” Någon annan säger: ”Det viktigaste är väl inte att vi annonserar väckelsemöte!”

Låt oss reflektera över dessa påståenden. Att det inte kommer några utomstående även om vi skulle annonsera väckelsemöte, skulle det vara skäl för att inte göra det? Det är nog en förenklad uppfattning av problematiken kring väckelse och väckelsemöte. För det första så har det nog aldrig startat en väckelse bland icke troende, utan att det föregåtts av ett andligt uppvaknande och en andlig rörelse bland Guds folk, ja, det som vi brukar kalla väckelse. Det är här det måste börja: väckelse bland Guds folk!

I boken *Alliansväckelsen i Borås 1930*, kan man se hur det kan ta sig uttryck innan väckelsen bryter ut. Boken skildrar ”den väldiga och märkliga väckelserörelse, som i viss mån skakade staden, med omgivande landsbygd och blev känd i hela landet”, för att citera boken själv.

Talare i denna väckelse var Frank Mangs. Hur den startade visar boken på. Den beskriver hur Mangs gick till väga: ”första veckan i serien anslog han till möten av mera enskild natur för troende”.

Genom att hålla väckelsepredikningar först för de kristna, skapades den grund som behövdes för att förutsättningarna skulle finnas för en väckelse bland de icke troende. Vi behöver också gå denna framgångsrika väg idag!

Det är därför inte fel att ha väckelsemöte och väckelseförkunnelse för de troende. Nej, det är snarare en grundförutsättning för att vi skall få väckelse bland dem som finns utanför församlingarnas gemenskap. Att studera väckelsehistorien, det är nyttigt. Vi har mycket att lära av den i dag. Låt oss hämta lärdom där och den visdom som fanns hos de som levde i väckelse.

Ett tankeväckande citat kan vara på sin plats att infoga här. Campbell Morgan är en av de förkunnare som fick bli till välsignelse för skaror av människor genom sina predikningar och de böcker han skrev. Han skriver så här i en kommentar till Apostlagärningarna: ”Vi behöver inte slösa bort tid på att tala om väckelse i världen förrän det är väckelse i församlingen.”

På tal om Apostlagärningarna, så är ju denna bok en mönsterbild för kristet liv och församlingsliv och det är dit vi bör återvända. Där finner vi väckelsen och där finns också nycklarna till den. I vår tid, där det finns en längtan efter andlig förnyelse är det ett sökande bakåt i tiden. Vi vill inte kritisera detta, men ställer frågan vart man söker sig? En del förespråkar att vi skall söka oss tillbaka till kyrkofäderna, andra till ökenfäderna, andra åter att vi skall söka oss tillbaka till den stora och gamla kyrkogemenskapen, den katolska kyrkan.

Vårt sökande behöver inte stanna vid det som uppräknas här, det är ju att stanna på vägen. Det som är så förvånande är att man inte går ända tillbaka till ursprunget. Det är ju alltid så att det är originalet som är det värdefulla. Varför nöja sig med en kopia, när det finns tillgång till originalet?

Därför är uppmaningen: Gå längre tillbaka! Gå till källan! Till ordet, till Apostlagärningarna! Till det urkristna livet och församlingslivet! Inte till traditioner, utan till ordet, inte till kyrkofäder och ökenfäder, utan till apostlarna och deras undervisning. Där hittar vi det klara, ogrumlade vattnet som vi fått för alla tider. Där finns den fulla klarheten. Varför skulle vi nöja oss med mindre?

Låt oss också se på det påstående som vi nämnde tidigare, nämligen att: Det viktigaste är väl inte att vi annonserar väckelsemöte! Nej, det kan ligga något i det. Det är inte i ordet ”väckelsemöte” som det ligger någon hemlighet fördold. Det handlar inte om etiketten, det handlar förstås om innehållet!

Det är därför som det är så viktigt med innehållet i de samlingar som hålls, antingen vi kallar dem för väckelsemöte, gudstjänst eller något annat. Eftersom vi säkert kan vara överens om att det är ”inhållet” som är det viktigaste, låt oss då se på detta. Det går utomordentligt bra att låta gudstjänsten på söndag förmiddag få vara ett ”väckelsemöte” för troende.

Hur är det då med vår tids predikan? Är det något som vi behöver ändra på, eftersom vi inte ser några större resultat av denna?

Ja, om man gör en undersökning av hur det generellt förkunnas i kyrkorna idag, så kan man nog se att en stor del av predikan är vad vi skulle kunna kalla för ”bekräftande”. Det talas mycket om Guds kärlek, att Han älskar oss, att vi duger som vi är, att allt egentligen handlar om nåd, att Gud förstår hur vi har det, ser och förstår vår brutenhet o s v. Den uppräknings som här görs är naturligtvis inte heltäckande, men likväl är det något av en genomgående tråd i vår tids förkunnelse, oavsett predikotext. Naturligtvis finns det undantag, det skall sägas, men låt oss inte bortse från att vi fått en klar tendens att predikningarna blir vad vi kallar för ”bekräftande”.

Det är ju ganska klart att om detta är en huvudlinje, att hela tiden bekräfta den kristne och det liv som han eller hon lever, nästan oavsett hur detta ser ut, då kommer det ju inte heller att bli någon nämnvärd förändring och utveckling.

Hur skulle en sådan förkunnelse kunna leda till ett andligt uppvaknande? Det vi sår, det får vi skörda. Sår man ut Guds ord på nämnda sätt så är det mycket troligt att det skapas en bild av att allt står väl till, även om det inte gör det.

Här kan vi se klara paralleller med den ande och inställning som fanns i församlingen i Laodicea. Där bekräftade man sig själv och sa: *”Jag är rik, jag har vunnit rikedomar och behöver ingenting”*. Upp. 3:17. Man var själv så nöjd, så otroligt belåten med hur man hade det.

Det är en bedragen församling som Herren själv får ge sitt utlåtande om och det är en helt annan bild än den man själv höll för sann. Herren sa: *”Du är eländig, beklagansvärd, fattig, blind och naken.”* Upp. 3:17.

Allt för länge har denna typ av nämnda förkunnelse varit rådande. Resultatet av den har varit magert, ja, näst intill förödande. Kyrkor har fått slå igen, säljas, församlingar har krympt och en del har upplösts. Det är den verklighet vi lever med i vårt land.

Det finns ingen anledning att vara nöjd med ett sådant tillstånd. En förändring måste till innan situationen blir allt värre. En omläggning och en kursändring är nödvändig, även när det gäller förkunnelsen.

Här kan vi återigen hämta lärdom från väckelsehistorien när det gäller förkunnelsen. Där möter vi en annan typ än den som vår tid präglas av. Den förkunnelse som vi finner i väckelsesammanhang är utmanande och väckande. Vi behöver mer av sådan förkunnelse! Det skulle medföra andlig friskhet. Det finns något hos de flesta människor som får dem att vilja utvecklas och komma vidare, vi behöver knyta an till detta. Här kan vi lyfta fram lärjungaskapet och radikalismen som återkommer genom hela NT. Vi har missat något väsentligt här.

Det som vi ser i Apostlagärningarna och i väckelsetider är också den helige Andes närvaro och ledning. Vi behöver ge utrymme för den Helige Ande, hans verkande och gåvor när vi samlas. Då får inte allt vara bestämt och uppgjort på förhand, Andens frihet måste finnas.

Tyvärr har vi fått förutsägbara gudstjänster som är styrda och programmerade nästan på minuten till sin längd och sitt innehåll. Att sådana förutsägbara gudstjänster inte attraherar eller leder till nyfikenhet och intresse, är också något som förefaller självklart.

Mer av väckande budskap, utmaning, överraskning och framförallt den Helige Andes verkande, kommer att leda till att de som tröttnat på likformiga gudstjänster kommer att återvända.

**Alltså, ett uppvaknande måste börja i församlingen, det är dags att vi inser detta!**

### 3. Vi lever i sömnaktighetens tid!

I det förra kapitlet ställdes frågan: Varför är det så tyst om Jesu andra tillkommelse? Det är en mycket berättigad fråga. Vi måste ställa den och vi måste söka svaret på den.

Denna tystnad är inte begriplig rent logiskt. Som vi tidigare har slagit fast så är det ett huvudämne i NT. Skulle man slå ut antalet gånger som denna sanning finns i NT skulle det bli i var 25:e vers som man skulle möta detta budskap. Ingen bibelläsare kan undgå att gång efter gång ställas inför det här budskapet. Varför då denna tystnad från predikostolarna idag? Om det alltså förhåller sig så att NT har en sådan stark betoning på denna sanning, måste det ju också återspeglas i förkunnelsen tycker man. Med tanke på alla de tecken på Jesu andra tillkommelse, som vi också har tydligt beskrivna i Bibeln och som vi nu ser inför våra ögon, är det näst intill obegripligt att det är så tyst om detta.

Som vi säger här och som vi återupprepar, så är denna tystnad ologisk. Vi måste söka svar på varför det nu är så här. Svaret tror vi också kan finnas i Bibeln och i Jesu undervisning. Jesus undervisar i Matt. 24 om sin tillkommelse, där han också ger tecken som förebådar den. Vi skall inte här gå in på dessa, detta är inte denna boks huvudsakliga syfte, men ser man till vad han säger och hur bilden är i världen idag, så överensstämmer den med de tecken som han anger.

Men det finns ett annat tecken som vi ofta förbiser när vi tar del av Jesu undervisning, om hur tillståndet skall vara när han kommer igen. Kanske missar vi att den undervisning som Jesus ger i Matt. 24, fortsätter i det nästföljande kapitlet, Matt. 25. Kapitelindelningen, som gjordes långt efter att Jesu budskap nedtecknades, förleder oss lätt till att tro att det som står i kapitel 25 inte har ett samband med kapitel 24. Det har det och det är också helt uppenbart.

Då vi börjar läsa kapitel 25 så inleds det så här: *"Då skall himmelriket liknas vid..."* Jesus har gett en bild av hur det skall vara i världen vid tiden för hans tillkommelse i Matt. 24. I Matt. 25 fortsätter han undervisningen och vi ser att det handlar om samma tid som han talar om, nämligen då han skall komma igen. Det lilla inledningsordet i Matt. 25 anger ju detta, ordet är *"Då"*, alltså vid tiden för hans återkomst. Vi ser hur detta ord också tydligt sammanbinder avslutningen av kapitel 24 med inledningen av kapitel 25.

När Jesus fortsätter sin undervisning ger han inte en bild av tillståndet i världen, som han ger i kapitel 24. Nu handlar det om tillståndet på det andliga området och han ger det genom liknelsen om de tio jungfrurna.

Detta är en liknelse som många känner till. Nu handlar det ju inte bara om att känna till den, utan att också förstå dess innebörd. Liknelsen innehåller nämligen ett av de största tidstecknen vi har, nämligen att det skall råda en andlig sömnaktighet vid tiden för Jesu andra tillkommelse. Det är precis det vi har nu! Det som är kanske allvarligare, är att det är många som inte inser detta.

Varför gör man inte det? Svaret kan vara att man har drabbats av denna andliga sömnaktighet. Den som sover ser inget, det vet vi. Många har sina andliga ögon slutna och orsaken är den andliga sömnaktigheten. Här kan vi också finna svaret på varför budskapet om tillkommelsen har tystnat.

Att det råder ett förhållande mellan andlig sömnaktighet och tystnaden om Jesu tillkommelse, ansåg också Frank Mangs. Han skriver i boken *Med brinnande lampor* så här: "Men då sömnaktighetens Ande lägrar sig över Guds församling — då tystnar också talet om att Jesus skall komma igen. Man tror det knappt. Och tror man det, så är det bara teoretiskt."

Även det senare påståendet kan vi verkligen ta till oss i vår tid: Jesu återkomst har blivit som en teoretisk biblisk sanning. Den lärs ju naturligtvis ut i pastorsutbildningen, men hur pass levande och framträdande är den undervisning som man får där? Är det inte snarare så att denna stora sanning har en mindre framträdande roll? Ja, kan man dra någon annan slutsats eftersom det i dagens församlingar så sällan predikas om Kristi tillkommelse.

Hur allvarligt är det att försumma detta budskap? Ja, Frank Mangs skröder inte orden i den nämnda boken: "Att ignorera ett sådant budskap synes mig såsom ett medvetet eller omedvetet försök att stympa Guds ord." Starka och allvarliga ord av denne gudsman. Låt oss begrunda dem och ta dem till oss!

Vi behöver nu få en levande eskatologisk undervisning, inte bara en teoretisk. Eskatologin har allt för länge haft en undanskymd plats i förkunnelsen. Det är en kunskapslucka som också kan ha bidragit till den andliga sömnaktighet som är rådande och som Jesus alltså varnat för.

Är det ovillkorligen så att detta allvarliga tillstånd skall råda då Jesus kommer igen? Låt oss återigen gå till vad han säger: "*Då skall...*", så inleds Jesu undervisning om det andliga tillståndet vid hans kommande, han säger "*skall*". Det är alltså något som vi inte kan förbise. Nej, det är en verklighet som vi kan räkna med och det allvarliga är att denna just nu är för handen!

Vi skall ta med ett tredje citat från Frank Mangs bok där han också stryker under att Jesus mycket tydligt har förutsagt detta tillstånd, han säger om Jesu undervisning så här: "Han förutsade mycket bestämt att den andliga försoffningen skulle bli den dominerande atmosfären bland hans bekännare i denna tidsålders afton."

Har alltså Jesus visat på att detta är den fara som den troende har att räkna med vid tiden för hans kommande, borde detta vara något av det mest angelägna för den kristne att kämpa för att hålla sig andligt vakna!

Det borde naturligtvis också vara något som återkommande tas upp i predikningarna för att hjälpa församlingsmedlemmar att förstå detta och att hålla sig vakna. Är det då så? Nej, dessvärre är det alltför sällan som detta nödvändiga budskap förkunnas. Svaret på varför det inte görs, kan vara just den andliga sömnaktigheten!

Vi behöver vakna upp! Vi behöver inse vad Jesus undervisar om den yttersta tiden. Vi behöver ta hans ord på allvar. Skall vi finna ett medel mot den andliga sömnaktigheten, som alltså är profetiskt förutsagd av Jesus själv, så är hans ord angående denna, det bästa hjälpmedlet. Då skall det också förkunnas!

Varje kristen borde få kunskap och insikt om denna sömnaktighet, för att kunna vakna upp ur den. Därför är det verkligen att ha omsorg om församlingsmedlemmarna att belysa detta i predikningar.

Detta är inte heller något som vi kan ställa oss likgiltiga inför och hantera hur som helst. Det är en andlig ledares plikt att verka för att väcka och hålla de troende andligt vakna. Detta kan man se att Petrus just ansåg som en plikt: "*Jag ser det som min plikt att väcka er genom mina påminnelser, så länge jag bor i detta tält.*" 2 Petr. 1:13

Ett uppvaknande ur den andliga sömnaktigheten kräver för det första, att det finns insikt om den. Den sovande är inte medveten om att han sover, så är det ju med det naturliga sovandet, så är det också med det andliga sömntillståndet.

Däremot är det ju också så att den som är vakna, ser också om det finns de som sover. Den vakne kan alltså väcka den sovande och göra den medveten och seende.

Vi vet att det finns många levande kristna som har en klar andlig insikt, inte minst i de länder där man har fått betala ett mycket högt pris för sin tro. Dessa kristna har också fått en andlig klarsynthet.

Två kinesiska pastorer besökte vårt land. Dessa hade fått lida umbäranden och svårigheter i sitt hemland, men de hade lyckats komma ut från Kina. Det budskap som de bar fram var



allvarligt. Så här refererades det i en tidning: "Den kristna församlingen i väst är en sovande församling. De förstår inte vad de sysslar med."

Här kommer det två pastorer från förföljelserna i Kina och de levande kristna församlingarna som finns där. De kommer till västvärlden och ser en tydlig skillnad. De kan inte hålla tyst utan bär fram budskapet om att vi är sovande kristna.

Som vi har sagt: De som är vakna kan se den som sover. De kan också tala om det, må vi lyssna till vad vakna kristna säger!

**Det är dags att vi vaknar!**

## **4. Profetiskt perspektiv**

Gud vill inte lämna sitt folk i okunnighet angående de planer som han har. Därför har han gett oss vägledning i sitt ord för att vi skall få inblick i dessa. Därför är det av vikt att vi studerar hans ord för att få kännedom om hans rådslut. Inga studier kan vara högre och viktigare än dessa! Med tanke på det, är det mer eller mindre obegripligt att det inte ägnas mer tid åt sådana studier. Det är verkligen studier på hög nivå! Det handlar ju om Guds planer för hela mänskligheten. När vi studerar dessa får vi alltså studera något som berör oss själva i allra högsta grad.

Om alla kristna förstår att det är på det sättet, kommer man att bli mycket mer motiverad att läsa sin Bibel. Vi borde återigen göra skäl för namnet "läsare". Som det är idag skulle nog beteckningen "tittare" vara mer relevant om oss. Vi tänker på all den tid som ägnas åt TV-tittande och vi behöver verkligen ta till oss uppmaningen som den lyder i en sång: "Åter till ordet som av Gud vi fått".

När det gäller Guds rådslut och planer så finns det två oerhört viktiga händelser som framstår som stora och avgörande. Den första är naturligtvis att Gud sände sin son Jesus Kristus till denna värld. Den andra är att Jesus skall komma igen. Självklart har inte Gud velat lämna människor i okunnighet angående dessa betydelsefulla och avgörande händelser. Han har därför i sitt eget ord gett vägledning och förståelse angående tiden för dessa.

En del tror att det inte finns någon sådan vägledning att få, men med en sådan inställning kommer man ju heller inte att söka någon sådan. Detta sagt med tanke på Jesu andra tillkommelse, hans första har ju redan ägt rum. Genom att studerar frågan kring Jesu första kommande, kan vi också få svaret om det är lönt att söka någon vägledning angående tiden för hans andra kommande.

Frågan som vi nu alltså skall behandla är om det fanns någon vägledning i gudsordet angående tiden för den utlovade Frälsarens ankomst? Det första vi skall konstatera är att Gud fastställt tiden för när Han skulle sända sin son: "*Men när tiden var fullbordad sände Gud sin son...*" Gal. 4:4. Gud hade alltså fastställt tiden för denna händelse och när den bestämda tidsperioden hade löpt ut, var fullbordad, då sände Han sin son, Jesus Kristus.

Gud hade redan efter syndafallet, till de första människorna, utlovat en frälsare som skulle besegra den djävul som förfört dem: "*Jag skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan och mellan din avkomma och hennes avkomma. Han skall krossa ditt huvud och du skall hugga honom i hälen.*" 1 Mos. 3:15.

Denna bibelvers innehåller den första av profetiorna i GT om den kommande Frälsaren. Det finns uppgifter om att det är inte mindre än 333 profetior i GT som beskriver den utlovade Messias. Alla dessa fick sin uppfyllelse genom Jesus.

Vi skall nu gå till profetior angående tiden, vid vilken Frälsaren skulle födas. Vi läser i 1 Mos. 49:10: "*Spiran skall inte vika från Juda, inte härskarstaven från hans fötter, förrän han som den tillhör kommer och folken blir honom lydiga.*"

Detta är en profetia över Juda stam och den innehåller löftet om den kommande Messias, vilket är en vanlig teologisk uppfattning. Enligt denna profetia skall Messias komma innan spiran och härskarstaven tas från Juda stam.

Vi kan konstatera att vid tiden för Jesu födelse så var Juda den stam som inte var förskingrad. Det norra riket, Israel och dess stammar, var förskingrade sedan flera århundraden tillbaka. Vidare kan konstateras att Juda stam regerades av en kung. De lydde under egna lagar och hade ett eget råd som utövade makt och myndighet, även om de vid den tiden var underställda den romerska stormakten.

Denna bild förändrades dock endast några år efter Jesu födelse. År 6 e. Kr. landsförvisades Juda regent, Herodes Arkelaus, och hans område, bl a Judeen, blev en romersk provins. Det finns också något annat som hände vid den tiden, det var att romarna tog ifrån Stora rådet (Sanhedrin) rätten att verkställa dödsdom, detta hände år 7 e. Kr.

I samband med detta gör rabbin Rakmon följande intressanta uttalande: "Då Sanhedrins medlemmar märkte att de var fråntagna rätten till att råda över liv och död, blev de gripna av en allmän bestörtning. De täckte sina huvuden med aska och sin kropp med säcktyg och ropade: Ve oss, Juda spira har tagits ifrån oss och Messias är ännu inte kommen." Men det var ju det han var, Jesus hade fötts några år tidigare, men det var bara det att de inte visste om det!

Av dessa exempel på händelser, då vi ser hur makten tas från Juda stam vilket var profetiskt förutsagt, kan vi dra slutsatsen att profetian om den kommande Messias i 1 Mos. 49:10, måste ha gått i uppfyllelse före år 6-7 e. Kr., vilket vi alltså nu vet inträffade.

Vi skall också ta upp en annan profetia som visar på tiden för Messias kommande. Det är Mal. 3:1 som lyder: *"Se, jag skall sända min budbärare och han skall bereda vägen för mig. Och den Herre som ni söker skall plötsligt komma till sitt tempel, förbundets ängel som ni längtar efter. Se, han kommer, säger HERREN Sebaot."*

Profeten Malaki var den siste av GT:s profeter. Han profeterade om en budbärare som skulle bereda vägen för Herren. Judarna hade nu bara att titta efter denne budbärare, vilken vi nu vet var Johannes Döparen. Jesus bekräftar att Malakis profetia var en uppfyllelse på Johannes Döparen när han säger om honom: *"Det är om honom det står skrivet: Se, jag sänder min budbärare framför dig, och han skall bereda vägen för dig."* Matt. 11:10. Vi kan även konstatera att av Malakis profetia framgår att templet skulle finnas kvar när Messias kommer: *"komma till sitt tempel"*. Templet fanns på Jesu tid men ödelades år 70 e. Kr.

Vi skall ta med ytterligare en profetia som anger tiden för den kommande Messias, det är den som kan anses vara tydligast i sin förutsägelse. Dan. 9:24-26: *"Sjuttio veckor är bestämda över ditt folk och över din heliga stad för att göra slut på överträdelse, försegla synder, försona skuld, föra fram en evig rättfärdighet, fullborda syn och profetia och smörja den Allraheligaste. Vet därför och förstå: Från den tid då ordet gick ut att Jerusalem skulle återställas och byggas upp till dess den Smorde Fursten kommer, skall det gå sju veckor och sextiotvå veckor. Gator och vallgravar skall på nytt byggas upp, trots tider av svårigheter. Men efter de sextiotvå veckorna skall den Smorde förgöras, helt utblottad. Och staden och helgedomen skall förstöras av folket till en furste som kommer. Men slutet kommer som en störtflod. Intill änden skall det råda krig. Förödelse är fast besluten."*

Först kan nämnas att när det talas om "den Smorde" här i texten, skall vi komma ihåg att det hebreiska ordet för Messias och det grekiska ordet för Kristus, bägge betyder "den smorde". När det gäller ordet "veckor" som förekommer i texten, så är det ordet "shavua" i hebreiskan, vilket bokstavligen menas "sju". Judarna hade allmänt en tidräkning med årsveckor. När det alltså i texten står veckor så kan det enligt grundtexten läsas sju, och tas gånger antalet som anges.

Profetian förutsäger först "sju veckor" (sjuor, grundtext). Det talas alltså om sju sjuor, =49 år, enligt årsveckorsberäkningen. Under den tiden kunde vi läsa att: *"gator och vallgravar skall på nytt byggas upp, trots tider av svårigheter."* Den tid som det senare visade sig att det tog att återuppbygga Jerusalem blev 49 år.

Sedan talas det om "sextiotvå veckor" (sjuor, grundtext), alltså 62 gånger 7, vilket blir 434 år. Tillsammans med den först angivna tidsperioden på 49 år, läggs 434 år, vilket då blir 483 år. Denna tid skulle räknas från att; *"det ordet gick ut att Jerusalem skulle återställas"*.

Vi kan bara konstatera hur exakt denna profetia gick i uppfyllelse, den angivna tiden visade sig stämma. Den profetiska tidsangivelsen, angiven i Daniels bok, löpte fram till just tiden för Jesu död på korset. Det var också enligt profetian den tid som skulle gå från det att befallningen om Jerusalems uppbyggelse gick ut, fram till tiden då den Smorde skulle förgöras. Så exakt beskrivs alltså denna viktiga händelse och när tiden för den var inne, av profeten Daniel redan på 500-talet f. Kr. En annan tydlig profetia i dessa versar från Dan. 9, är profetian om Jerusalems förstörelse och templets ödeläggelse.

Detta kommer efter det att vi läst om hur *"den Smorde förgöras, helt utblottad"*. Sedan står det: *"Och staden och helgedomen skall förstöras av folket till en furste som kommer."* Detta fick också sin bokstavliga uppfyllelse när det romerska väldet, med sina härar under Titus anförande, ödelade Jerusalem och templet år 70 e. Kr.

Sammanfattningsvis kan sägas att de olika profetiorna, som vi här har visat på från GT, pekar på en bestämd tidsperiod. Under denna tidsperiod föddes Jesus. Efter det så förändrades bilden, spiran togs från Juda stam, templet ödelades och de 69 årsveckorna passerades. Dessa olika tecken som finns angivna såsom vägledning i GT, var då uppfyllda och har sedan dess inte stämt in på någon annan tid.

Vi kan alltså konstatera att Gud gav en profetisk vägledning genom sådana profetior som vi här har tagit upp, dessa pekade på vid vilken tid den utlovade Messias skulle komma. Så här i efterhand är det inte svårt att se att denna vägledning faktiskt fanns för människor att orientera sig efter, för att få kunskap.

Gud har också gett oss vägledning för att vi skall kunna förstå när Jesus kommer för andra gången, det har han gjort genom profetiorna. Dessa profetior talar framför allt om hur det skall vara i världen vid tiden för Jesu andra kommande. Genom att vi ser dessa tidstecken så kan vi förstå när vi kommit fram till den tid när det skall ske. Vi har samma förutsättningar som folk hade vid tiden för Jesu första kommande, att vara upplysta. Det är ingen ursäkt att säga att vi inte kan ha någon kunskap om detta.

Naturligtvis kan vi inte veta *"den dagen eller stunden"*, som Jesus själv säger i Matt. 24:36. Detta är ofta ett citerat uttryck som man kan få höra när det talas om Jesu andra tillkommelse, från människor som menar att vi inte kan veta något om tiden när Jesus kommer tillbaka. Man har då missat den upplysning som Jesus ger endast några versar tidigare. Han säger nämligen: *"När ni ser allt detta vet ni på samma sätt att han är nära och står för dörren."* Matt. 24:33.

Observera orden: *"vet ni att han är nära"*. Detta säger att vi kan ha vetskap om i vilken tid vi kan förvänta Jesu andra tillkommelse, även om den exakta tiden naturligtvis inte kan fastställas, vilket Jesus visar på när han talar om *"dagen eller stunden"*. Denna insikt och denna vetskap, som medför att vi kan veta att Jesu andra tillkommelse är nära, grundar sig alltså på att vi *"ser allt detta"*, och det handlar om vad Jesus anger som tidstecken i Matt. 24.

Det är tyvärr många som inte *"ser allt detta"* och därför inte heller tillhör dem som Jesus säger så här om: *"vet ni att han är nära"*. Därför behövs en profetisk undervisning som skapar medvetande om detta.

Det var också många vid Jesu första kommande som inte heller såg den profetiska bilden, vilken visade på att tiden för den utlovade Messias hade kommit. Det fanns naturligtvis många som då kände till de skriftställen som vi har lyft fram här och som var profetiska riktmärken för tiden när Messias skulle komma, inte minst de skriftlärde och prästerna, de kände ju väl till skrifterna. Det framgår också i bibeltexten att de kände till på vilken plats som Messias skulle födas. Vi ser detta utav bibelordet där det handlar om hur Herodes ville veta var Messias skulle födas. Så här är detta beskrivet: *"Och han samlade folkets alla överstepräster och skriftlärda och frågade ut dem, var Messias skulle födas. De svarade: "I*

*Betlehem i Judeen, ty så är skrivet genom profeten: Du Bethlehem i Juda land, inte är du minst bland Juda furstar, ty från dig skall utgå en furste, som skall vara en herde för mitt folk Israel." Matt. 2:4-6.*

Det allvarliga var att den tidens skriftlärde hade kännedom om profetian var Messias skulle födas, men ändå missade de att ta emot honom i Betlehem. De lät de visa männen från Östern själva fara till Betlehem för att hylla den Messias som där var född. Själva satte de sig inte i rörelse för att göra det, de hade en huvudkunskap om profetiorna, men det var ingen levande andlig kunskap och insikt och därför missade de att ta emot den utlovade Messias.

Så här efteråt är det lätt att uppröras över denna andliga blindhet som de skriftlärde visade upp, men är det bättre i vår tid inför Jesu andra kommande? Idag har vi inte beteckningen "skriftlärde" på dem som på ett alldeles särskilt sätt ägnar sin tid åt att studera skrifterna och förmedla dess budskap, vi kallar dem "teologer" istället.

Hur är det då med teologerna i vår tid? Kan man säga att dessa för fram en levande eskatologisk undervisning om Jesu andra tillkommelse? Hur är det med insikt och undervisning om att profetiorna tyder på att vi lever i den tid när Jesus kan väntas komma när som helst? Finns denna aspekt överhuvudtaget med i undervisningen från vår tids teologer?

Tyvärr är parallellerna med de skriftlärde, vid tiden då Jesus kom till denna värld, slående lika med hur det ser ut med vår tids "skriftlärde". Naturligtvis finns det undantag, det skall sägas, men tyvärr måste vi ändå konstatera att det finns en påtaglig förblindelse hos vår tids "skriftlärde". Vi tjänar inte på att ge en förskönande bild utan vi måste kunna säga som det tyvärr förhåller sig, även om det kan kännas svårt att höra detta. Vi vill inte säga detta med en dömande ton, utan detta sägs med en sorg över tillståndet.

Det kändes säkert svårt för de skriftlärde när Jesus själv på den tiden gick tillrätta med dem för deras andliga blindhet och deras oförmåga att leda folket. I Matt. 23 går han tillrätta med dem och anklagar dem för att vara blinda ledare. Vad skulle han ha sagt till vår tids teologer?

Det är så lätt att sitta på läktarplats och så här i efterhand förvånas över den tidens andliga förblindelse, samtidigt kan vi ha så svårt att se vår egen förblindelse inför hur det är i vår tid. Vi behöver vara andligt seende. Utan det ser vi inte det profetiska skeendet som vi befinner oss i. Må Gud ge oss en andlig klarsynthet. Det är ett böneämne som vi har ett stort behov av att bedja för!

Vi har i gudsordet inte bara fått beskrivning på den tidens andliga blindhet, inte minst bland det religiösa ledarskapet. Vi har också fått beskrivning på människor som var andligt seende och därför var beredda när den utlovade Messias kom till världen. Så här lyder beskrivningen på en av dessa:

*"På den tiden fanns i Jerusalem en man som hette Simeon. Han var rättfärdig och gudfruktig och väntade på Israels tröst, och den helige Ande var över honom. Och av den helige Ande hade han fått den uppenbarelsen att han inte skulle se döden, förrän han hade sett Herrens Smorde. Ledd av Anden kom han till templet, och när föräldrarna bar in barnet Jesus för att göra med honom som det var sed enligt lagen, tog han honom i sina armar och prisade Gud och sade: "Herre, nu låter du din tjänare sluta sina dagar i frid, så som du har lovat. Ty mina ögon har sett din frälsning, som du har berett att skådas av alla folk, ett ljus som skall uppenbaras för hedningarna och en härlighet för ditt folk Israel." Luk. 2:25-32.*

Det nämns i texten om fyra andliga egenskaper hos Simeon; han var rättfärdig, gudfruktig, han väntade på Israels tröst och att helig Ande var över honom. Dessa karaktärsdrag hos Simeon står som mäktiga predikningar för alla tider och för alla kristna. Det är sådana andliga egenskaper som lägger grunden till det gudsförhållande som Gud önskar. Vi får pröva oss i förhållande till det som kännetecknade Simeon och se om det kan sägas också om oss, att vi äger dessa andliga kvalitéer. Det är viktigt att vi inte sätter en lägre standard för våra kristna liv, än den som vi finner hos heliga och helgade människor som har levt före oss.

Helgelse är inget förlegat, utan något som gäller för alla tider. Vi behöver en förnyad helgelsevåg för att upprätta Guds helighet bland sitt folk. Vår tid är präglad av en påtaglig ytlighet och samhället är genomsyrat av detta på område efter område. Detta har också påverkat den kristna församlingen, ytligheten har trängt in också där.

Helgelse är något positivt, det är som att gå in i en dusch när man är svettig och smutsig. Att inte helga sig är som att inte duscha. Vi behöver leva i den andliga reningsprocedur som kallas helgelse. Varför är detta så viktigt? Ordet ger svaret: *”Ty utan helgelse kommer ingen att se Herren.”* Hebr. 12:14.

Helgelse är grunden för det heliga mötet med Herren. Herren vill uppenbara sig för oss, helgelse är vår förberedelse för vårt möte med honom. Vi ser detta också när det gäller Simeon. Det kan verkligen sägas att han fick se Herren, inte bara med sina andliga ögon utan också med sina fysiska. Simeon uttrycker detta med följande ord: *”Ty mina ögon har sett din frälsning”*.

På samma sätt kan man säga att helgelsen gör oss medvetna om vad verklig frälsning är. Det handlar om ett liv i gemenskap med Herren själv, ett liv i pulserande gemenskap med livets Herre. När detta finns i den troendes liv är det ett liv som man inte vill byta bort mot något annat. När å andra sidan den troende inte lever detta liv, blir man benägen att söka surrogat för andligt liv — d v s sådant som aldrig kan ge vad verkligt andligt liv ger.

Väntan på att Jesus skall komma tillbaka utgör också en helgande verkan i den troendes liv. Den kristne förbereder sig för att möta den Helige och vara tillsammans med Honom i evighet. Denna väntan är nyttig för en troende. Så här uttrycker sig C. H. Mackintosh i boken *Herrens tillkommelse*: *”I själva verket har hoppet om Herrens snara ankomst, när det hålls levande i själen, det mest helgande, renande och tillrättavisande inflytandet på det kristna livet, uppförandet och karaktären.”*

Detta är ytterligare en anledning för att budskapet om Jesu återkomst för att hämta sitt folk, alltid skall hållas levande. Detta budskap har också den verkan att vi inser att vi är pilgrimer i denna värld en kort tid och att vår rätta, slutliga och eviga tillvaro när som helst kan bli en verklighet. Detta motverkar att man blir helt inriktad på att bara leva som om denna värld vore den enda som existerar och att man satsar all sin energi och pengar på att bygga upp sitt liv kring denna tillvaro. Tyvärr finns det allt för många som lever ett sådant liv. Är det bristen på förkunnelsen om att vi är pilgrimer som väntar på att Frälsaren skall hämta oss till vårt eviga hem, som gör att man lever på detta sätt? Lever du ett sådant liv – då är det dags att vakna upp!

När vi nu har sett att det fanns vägledning för att uppfatta tiden för den utlovade Frälsarens ankomst till världen, så blir det lättare för oss att tro att det finns liknande vägledning inför hans återkomst. Detta borde sporra oss till att söka denna vägledning som vi har fått genom de profetiska förutsägelseerna, som visar på tiden för hans tillkommelse. Vi kommer vid ett sådant studium att se att den profetiska bilden för Jesu andra tillkommelse stämmer överens med den bild som vi har i vår tid.

**Det kan ge oss det andliga uppvaknande som vi är i ett så oerhört stort behov av!**

## ***5. Det största tidstecknet***

Det största av alla tidstecken, staten Israels upprättande och judarnas återvändande till detta land, har inträffat i vår generation. Detta innebär att vi har fått den förutsättning för Herrens tillkommelse som saknades i tidigare generationer. Det innebär att Jesus kan komma när som helst!

Bibelns profetior är tydliga när det gäller detta: staten Israel skulle få sin upprättelse och folket skulle få återvända. Vi kan finna ett 60-tal skriftställen i inte mindre än 14 av GT:s böcker som talar om att judarna skall återvända till sitt land.

Bibeln har alltså varit mycket klar och tydlig med detta budskap, som generation efter generation har kunnat läsa. Under långa tider har det inte funnits något som har talat för att dessa profetior skulle kunna gå i uppfyllelse. Det landområde som var deras tidigare boplats har legat under andra folks styre och mestadels har det varit mer eller mindre ett ökenområde, samtidigt har det judiska folket varit spritt över hela världen.

Detta har alltså varit bilden i nästan två årtusenden. Under denna tid har många uttryckt tvivel på att dessa profetior någonsin skulle få sin uppfyllelse. De har sett på de omständigheter som varit för handen, både när det gällt landet och folket och det har lett till att de tvivlat på profetiornas utsagor om ett återupprättat land och folk. Andra åter har sett på bibelordet och trott att det har varit gudomligt och att det skulle få sin uppfyllelse även om omständigheterna talat tvärt emot. Tron på Gud och hans ord var grunden för dessa att ändå hålla fast vid att vad profeterna hade talat, det skulle få sin uppfyllelse. Alla dessas tro har inte kommit på skam! Idag har deras tro förbytts till en verklighet som inte kan förnekas.

För att vi skall få perspektiv på hur klart dessa profetior har förståtts av kristna långt innan de fick sin uppfyllelse, skall vi ge några sådana exempel. Vi har funnit en del sådana vittnesbörd och vi börjar med att gå tillbaka ungefär 400 år i tiden.

På 1600-talet levde John Owens. Han har blivit betraktad som en av de största puritanska teologerna. Vid den tiden var Palestina ett försummat och plundrat område under turkiskt styre. Det fanns inte en strimma av hopp att judarna skulle kunna återvända till sitt land. Detta till trots skrev John Owens följande: ”Judarna skall samlas från alla delar av jorden där de är spridda och föras hem till deras hemland.”

Den protestantiske författaren Paul Glegenhauer skrev så här 1655: ”Ett permanent återvändande av judarna till deras land är för evigt tilldelat dem av Gud genom de obegränsade löftena till Abraham, Isak och Jakob.”

Heinrich Jung-Stilling, Tyskland, levde 1740-1817. Han skrev böcker som fick stor spridning, inte bara i Tyskland, utan också utomlands. I en av sina böcker, *Das Heimweh*, skriver han med profetisk träffsäkerhet om en upprättad stat för Israel. Det skrevs alltså långt innan detta blev en verklighet och i en tid då det inte fanns några tecken på att något sådant kunde ske. Så här skrev han:

”Det skall en gång komma en tid, då någon kanske i ett hörn eller i en stor boksamling, som skall auktioneras bort, finner en undanlagd bok i fyra delar med titeln: *Das Heimweh von Heinrich Stilling* och när han då vid genombläddrandet därav kommer till detta ställe, skall han förvåna sig och säga: *Det fanns sålunda även då människor, som i dessa mörka, oroliga och upprörda tider såg in i framtiden och kunde ana ett och annat. —Landet Palestina skall sålunda en gång, och det kanske snart, komma i kristna händer och då ånyo upplåtas för det judiska folket. Detta folk, som är så helt fostrat för praktisk gärning, skall då grunda en handelsstat där, vilken på grund av sitt förträffliga läge skall dra till sig alla världsdelars näringsflit och handel.*”

Så här i efterhand kan vi konstatera att exakt 100 år efter Jung-Stillings död kom landet i ett kristet folks händer, England, och upplåts sedan för det judiska folket precis som Jung-Stilling skrivit i sin bok.

Vi skall också ta exempel från 1800-talet på hur det under detta århundrade förutsades profetiskt att judarna skulle återvända till sitt gamla hemland och nationen återuppstå. Så här skrev H. Grattan Guinness i boken *Light for the last days*, utgiven 1886:

”Judeförföljelserna, vilka redan varit så iögonfallande i central- och södra Europa, skall även ökas och kanske även utsträcka sig till andra länder, tills de skall föranleda till judiska

nationens frivilliga utvandring från många stater, så att de landsflyktiga i stigande antal skall samlas i Palestina.”

En person som profetiskt fick förbereda och förutsäga ett nationellt hemland för det judiska folket var Theodor Herzl. Han var den som låg bakom den första sionistkongressen. Den hölls i Basel 1897.

Efter tre dagar på denna kongress hade man kommit fram till beslutet som återges på följande sätt i protokollet: "Sionismen eftersträvar för det judiska folket en nationellt rättslig garanterad hemvist i Palestina." Samma kväll skrev Herzl i sin dagbok följande: "I Basel har jag grundlagt den judiska staten. Om jag sade detta offentligt, skulle man säga, att jag förlorat förståndet. Kanske om fem, men senast om femtio år, skall hela världen konstatera detta."

Den visionen var kanske svår för andra att tro på, men exakt 50 år senare, 1947, kunde världen konstatera att vad Herzl skrivit om i sin dagbok, då blev en verklighet. Detta skedde genom det beslut som togs i FN:s generalförsamling, att judarna skulle få upprätta en stat i sitt gamla hemland.

Går vi in på 1900-talet finner vi många som skrev och förutsade hur judarna skulle komma tillbaka till sitt land. Fram till 1917 så var ju landet en del av det turkiska riket, men trots detta så skrev August Hedström i sin bok *Studier i profetiorna* som utgavs 1912 detta: "Slutligen är att märka att uti det turkiska riket kommer på den tiden att ligga en självständig fristat, nämligen Judiska staten eller vad den kommer att kallas." Vidare skriver Hedström: "Genom vilka politiska förvecklingar Turkiet en dag kommer att tillåta judarna att upprätta en självständig stat, vet vi ej, men det kommer att ske, ty Gud skall befodra den saken, när tiden är inne."

Vi lägger här märke till den starka tro som Hedström hade på att det som Gud hade talat genom profeterna, det skulle ske. Som vi vet så ledde de politiska förvecklingarna till att Turkiet förlorade landet i krig mot engelsmännen 1917, då landet blev ett brittiskt protektorat. Samma år upprättades även Balfourdeklarationen där det sägs att den brittiska regeringen stödjer förslaget att Palestina blir ett hemland för judarna.

Vi skall också citera en bok skriven efter händelserna 1917, den gavs ut 1919 och titeln på den är *Tecken och tider*, skriven av C. Skovgaard-Petersen. I denna bok ger författaren uttryck för att innan Jesu återkomst, kommer judarna att vara tillbaka i sitt land. Så här skriver han om det: "Vi kunna alltså vänta, att judarna skall före Jesu Kristi återkomst vända tillbaka till sitt land." Vidare skriver Skovgaard-Petersen: "Men i alla händelser måste det anses som biblisk sanning, att Israel är samlat i sitt land och står i en andlig vårbrytning innan Herren kommer. Tecknen är icke fullbordade, judarna ha icke ännu kommit i besittning av Palestina."

Hur annorlunda är det inte idag jämfört med den bild som Skovgaard-Petersen gav på sin tid! Han skrev att tecknen inte var fullbordade, men det kan man säga att de är nu! Landet Israel är nu en verklighet som ett nationalhem för judarna. Den andliga vårbrytning som Skovgaard-Petersen förutsade skulle komma innan Herren kommer tillbaka, är också den en verklighet. Om vi ser på detta utifrån ett perspektiv från 1967, det år då Israel fick kontrollen över Jerusalem, fram till vår tid så är det en markant skillnad. År 1967 fanns det enligt tidningen Charisma inte en enda församling med messiastroende i hela världen och det var bara ca 2000 judar som var messiastroende. Bara i Israel finns det nu mer än 120 messianska församlingar och dessutom ett antal hemgrupper. Tala om en andlig vårbrytning bland judarna på bara några årtionden. Nu borde det också vara dags för ett andligt uppvaknande i de kristna leden!

Inte minst behöver vi inse vad detta betyder. Det är de tecken som Skovgaard-Petersen efterlyste innan Herren skulle komma. Vi behöver nu vakna upp över vad som har skett, vi behöver lyfta vår blick från vår lilla horisont och se de stora skeenden som är runt Israel och dess folk.

Det som nu har skett är så stort att vi behöver ha detta större perspektiv som vi velat ge genom olika citat från föregående århundraden. Hur nyttigt är det inte att gå tillbaka och se på vad som profetiskt skrivits långt innan det hände? Där kan vi finna ett profetiskt seende om vad som skulle komma att inträffa. Vart har detta seende tagit vägen? Vi sitter ju nu med facit i hand och kan bara konstatera att vad dessa skrev, nu är en verklighet. Behöver vi mer bevis för att vi skall inse hur unik vår generation är, som har fått uppleva detta?

Ja, finns det rent av någon antydning om vår generation i Jesu undervisning om den yttersta tiden? Det finns flera bibelutläggare som anser det, vi skall här förklara hur de ser det. Jesus säger så här: *"Lär av en jämförelse med fikonsträdet. Redan när kvisten blir mjuk och bladen spricker ut, vet ni att sommaren är nära. När ni ser allt detta vet ni på samma sätt att han är nära och står vid dörren. Amen säger jag er: Detta släkte skall inte dö, förrän allt detta händer."* Matt. 24:32-34.

Detta är en del av den undervisning Jesus själv ger om den yttersta tiden. Han säger att vi skall lära av fikonsträdet. Detta träd är en bild på Israel, vilket vi kan se i Hosea 9:10, där Herren ger bilden av Israels folk som ett fikonsträd: *"Jag såg era fäder som förstlingsfrukter på ett fikonsträd."* Vad Jesus säger om fikonsträdet (Israel), i undervisningen om sin tillkommelse, är: När ni ser detta träd, alltså Israel, *"då vet ni på samma sätt att han är nära och står vid dörren."*

Under nära 2000 års förskingring av judarna fanns det inget land som hette Israel, men från 1948 är det uppenbart för hela världen att detta land finns. Det är det största tecknet vi har på att Jesu andra tillkommelse är nära! Det ord som i den svenska Bibeln översätts med "släkte", är den grekiska grundtextens ord "geneá". Det ordet har betydelsen "släktled, generation". Studiebibeln, som återger de grekiska ordens betydelse har också en kommentar angående ordet geneá: "I sitt stora eskatologiska tal säger Jesus att "detta släkte (geneá) skall inte förgås förrän allt detta händer", Matt. 24:34. Också här ser ordet ut att stå för generation. I så fall måste Jesu ord betyda att sluttidens stora händelser kommer att äga rum inom ramen för en generations livstid."

År 1948 blev Israel alltså en nation igen, allt enligt ett flertal profetior i Bibeln. Detta tillsammans med alla andra tidstecken som vi ser i vår generation, skulle alltså tyda på att Jesu tillkommelse skulle kunna inträffa innan den generation som levde 1948 har dött ut. Det är ett budskap för oss att begrunda i vår tid.

Det finns nu ingen ursäkt för att inte tro på de profetiska utsagorna om judarnas återvändande till sitt land, de är allt för tydliga och har även förverkligats. Det finns nu heller ingen ursäkt för att inte förstå vad detta är tecken på och varslar om – nämligen Jesu snara tillkommelse!

**Med andra ord: Det är dags att vakna upp!**

## ***6. Ser vi det största tidstecknet?***

Vi har nu inför våra ögon det största av alla tidstecken som Bibeln ger oss på att vi lever nära Jesu andra tillkommelse, nämligen Israel. Ingen kan undgå att se detta inte bara på världskartorna, utan vi påminns nästan dagligen genom nyhetsmedia om landet. Det är den ena sidan av myntet, men ser vi den andra, den profetiska sidan? Det är en viktig fråga. Gör vi inte det så har vi ändå missat det tilltal som är profetiskt genom landets existens och folkets återvändande dit. Saknas den profetiska dimensionen behöver vi gå till bibelordet för att finna vad det har att säga om det som nu sker. Låt oss bara se på några av alla de förutsägelser som nu är så aktuella kring Israels land och folk.



Vi kan börja med det judiska folkets församlande till landet Israel. Det finns ett 60-tal profetiska förutsägelser om detta i GT och dessa handlar om församlandet som nu sker. Vi vet att judarna en gång fördes tillbaka till sitt land efter den babyloniska fångenskapen, men det är inte om det som dessa profetior handlar om. När det gällde det återvändandet var det bara från ett väderstreck man församlades, men nu handlar det om att komma tillbaka från olika länder och väderstreck, det framgår av flera profetior där det exempelvis lyder så här: *"samlade fördrivna av Israel och de kringspridda av Juda från jordens fyra hörn"* Jes. 11:12, *"Frukta inte, ty jag är med dig. Jag skall låta dina barn komma från öster, och från väster skall jag samla dig. Jag skall säga till länderna i norr: "Ge hit!" och till södern: "Håll dem inte tillbaka! För hit mina söner fjärran ifrån och mina döttrar från jordens ände"* Jes. 43:5-6, *"hämta dem ur alla länder"* Jer. 23:8, *"Se jag skall föra dem från landet i norr och samla dem från jordens yttersta hörn"* Jer. 31:8, *"Ty jag skall hämta er från folken och samla er från alla länder och föra er till ert land."* Hes. 36:24.

Det som omtalas här, sker nu när judarna dagligen återvänder från olika länder. Hur skulle vi kunna undgå att se detta och denna tydliga koppling till profetiorna? I dessa kan vi också finna märkliga detaljer om på vilket sätt återvändandet skall ske. Så här heter det i Jes. 60:8: *"Vilka är dessa som kommer farande som moln, lika duvor som flyger till sitt duvslag?"* Judarna kommer i dag tillbaka till sitt land i stor utsträckning med flygplan. När profetiorna uttalades fanns det ju inga flygplan, men beskrivningen är ändå den att de skall komma farande i luften. Det var helt säkert obegripligt då profetian uttalades, men nu vet vi i vår tid hur uppfyllelsen av denna sker.

När de jemenitiska judarna skulle transporteras till Israel med flygplan, efter staten Israels bildande, så hade dessa judar aldrig sett några sådana farkoster. De kände dock till de heliga skrifterna och citerade detta bibelord när man skulle färdas till Israel med flygplanen. Så förverkligades det som profeten Jesaja uttalat ca 2700 år före dessa händelser. Tala om att vi lever i profetiska tider där profetiorna får sina märkliga uppfyllelser!

Vi skall se på fler profetiors uppfyllelse i vår tid. När det gäller landet Israel, var det bara för ett sekel tillbaka, till stora delar ett ökenområde. När sedan judar från olika delar av världen flyttade till detta landområde började de att bevattna och odla upp ökenområden. På detta sätt gick de profetiska förutsägelserna, som talade om detta, i uppfyllelse. Så här lyder några av dessa profetior: *"Öknen och ödemarken skall glädja sig, hedmarken fröjda sig och blomstra som en lilja."* Jes. 35:1. *"Ja, HERREN tröstar Sion, han ser med medlidande på alla dess ruiner. Han gör dess öken lik Eden, dess ödemark lik HERRENS lustgård."* Jes. 51:3. Dessa ökenområden i Israel som förvandlats till bördig mark, predikar också till vår tid om profetiornas uppfyllelse!

Ja, mer än så, man kan med egna ögon se resultat av hur Israels land har förvandlats från öken till områden där man i dag bl a odlar frukter. Dessa frukter sänds sedan till olika länder i världen. Man kan säga att dessa frukter blir som vittnesbörd om profetiornas uppfyllelse. Så här lyder nämligen profetians ord: *"I kommande dagar skall Jakob slå rot, Israel grönska och blomstra. De skall fylla hela världen med frukt."* Jes. 27:6. Det är hela 80 % av den odlade frukten som sänds på export, på så sätt fylls världen med deras frukter, precis som profetian säger!

Detta sker genom att folket, efter en nära 2000-årig förskingring, är tillbaka i det land där de tidigare bodde. Bara detta är helt unikt, nämligen att ett folk som varit bosatta i olika länder under så lång tid, fortfarande existerar som folk. Vi behöver inse hur unikt detta är. Ett folk som förlorat sitt land eller blir innevärdare i ett annat land, överlever som folkslag högst tre-fyra århundraden innan de assimilerats. Så har alltså inte skett med judarna, de har förblivit som folk emot alla odds. Det finns faktiskt en garant för att de skulle bestå som folk, den garanten är Gud. Han har lovat att detta folk inte skall upphöra så länge som skapelseordningen består. Denna garanti kan vi läsa om i Jer. 31:35-36: *"Så säger HERREN,*

*han som har satt solen till att lysa om dagen och månen och stjärnorna till att lysa om natten, i ordnad gång, han som rör upp havet så att dess böljor brusar, HERREN Sebaot är hans namn: Om denna ordning inte längre består inför mig, säger HERREN, först då skall Israels släkte upphöra att vara ett folk inför mig för alltid.”*

Inga andra folk har fått en sådan garanti utställd. Inga andra folk har heller fått så mycket löften av Gud själv. Den är Han som själv står bakom dessa, det är därför som de kan uppfyllas oavsett om omständigheterna talar emot dessa löften. De har alltså fått löftet av Gud att återvända till sitt forna hemland. Att detta skett i vår tid, efter denna långa tidsperiod som förflutit sedan landet upphörde, är något som borde leda till att vi förstår hur unik vår tid är.

Det var många turer innan nationen kunde återupprättas, men när det väl hände så skedde det med hast. Det var när David Ben Gurion reste sig upp på sabbatsaftonen den 14 maj 1948 i Tel Aviv och sade: ”Jag vill läsa upp Israels oavhängighetsförklaring.” På en enda dag förändrades bilden, judarna fick ett hemland att återvända till. Det judiska folket och staten reste sig ut ur historiens dunkel och steg fram på världssenen.

Profeten Jesajas ord fick då sin uppfyllelse, han hade profeterat om detta under, hur landet skulle komma till liv med hast: *”Vem har hört något sådant, vem har sett något liknande? Kan ett land komma till liv på en enda dag, eller ett folk födas på en enda gång, eftersom Sion föder sina barn redan när födslovåndan börjar?”* Jes. 66:8.

Det var inte bara att landet skulle komma till liv på en dag som Jesaja profeterat om, han profeterade också i samma andetag *”när födslovåndor börjar”*. Klockan sex på morgonen dagen efter den nya statens bildande, ljud sirenerna över Tel Aviv, det första egyptiska angreppet mot Israel var ett faktum. Det visade sig att Egypten inte var ensam i sitt anfall på den nyutropade staten, flera arabstater hade som målsättning att krossa den nya statsbildningen direkt. Dessa stater var Libanon, Syrien, Transjordanien och Irak. Födslovåndorna hade börjat...

Dessa vändor har sedan fortsatt. Israel har tvingats in i ett flertal krig under sin relativt korta existens. Inte ett enda av dem hade man önskat. I princip kan man säga att landet inte haft en dag av verklig fred sedan dess tillblivelse. Likväl har man lyckats överleva och man kommer i fortsättningen också att göra det. Gud har nämligen inte låtit staten återuppstå för att förgöras. Syftet är ett högre.

Det ligger en förkunnelse i Israels återupprättelse som stat och folkets församlande dit. Det är en förkunnelse som nått hela världen. Den blir ett tecken för folken världen över, att Guds löften om att det som skulle ske, nu är en verklighet. Det blir en förkunnelse om en Gud som finns och vars ord man kan lita på, även om det mänskligt har verkat som att detta aldrig skulle kunna hända.

Profeten Jesaja har talat om att detta tecken skulle bli synligt för världens folk. Så här profeterade han: *”Han skall resa ett baner för hednafolken och samla de fördrivna av Israel och de kringspridda av Juda från jordens fyra hörn.”* Jes. 11:12. Profeten beskriver alltså det som att Gud *”skall resa ett baner för hednafolken”*. Detta har rests i vår tid för att vi skall observera det. Kan vi omfatta hur stort detta är?

Ett baner (”fälttecken”, Bibel 2000), är något som trupper höjde upp för att soldaterna skulle ha ett riktmärke. Det höjdes upp så att alla skulle se det. På samma sätt har det som nu skett med Israel och församlandet av judarna, blivit ett baner för världens alla folk. Det är meningen att detta skall vara ett profetiskt riktmärke och en förkunnelse.

Även Jeremia profeterade om denna förkunnelse: *”Hör HERRENS ord, ni hednafolk, och förkunna det i kustländerna i fjärran. Säg: Han som skingrade Israel skall också samla det och bevara det som en herde bevarar sin hjord.”* Jer. 31:10. Vi ser alltså att detta är Herrens ord till folken i världen och Han bjuder att detta skall förkunnas även till de mest avlägsna folk eller som det uttrycks *”kustländerna i fjärran”*. Vi kan då fråga oss om vi lytt Herrens

uppmaning att göra det? Betraktar vi situationen i Sverige, kan vi bara konstatera att vi varit dåliga på att följa denna Herrens uppmaning.

Det är ju egentligen en allvarlig sak, att försumma det som Herren bjudit oss att göra. Förkunnelsen om Israel och det som profetiskt sker kring detta land, har varit mycket blygsam om man ser till kristenheten i stort i Sverige. Vad kan det bero på? Att det finns ett motstånd mot Israel i Sverige, det är väl kartlagt. Enligt en undersökning som presenterades i Dagens Nyheter den 25 april 2005, var det bara 8 % av svenskarna som sympatiserade med Israel. Kan det vara så att man väjer för att tala om Israel, därför att man vet att det finns ett stort motstånd mot detta land? I så fall sätter man mänsklig hänsyn före det som Gud har bjudit. Att göra så är ju att svika kallelsen från Gud på grund av mänskliga hänsynstaganden.

Vi behöver inse detta och sluta gömma oss bakom allehanda ursäkter. Nu är det dags att träda in i en profetisk funktion och tala det som Herren bjudit oss. Profeterna tog inga hänsyn till vad människor tyckte och tänkte, de bar fram ordet som Gud givit dem. Detta är att vara en profetröst i tiden. Det är kanske inte alla gånger det lättaste, men det är vad Herren bjudit oss att vara och därför är det viktigt att göra upp med mänsklig feighet och att vara Herren trogen.

Om vi förkunnar det som vi är uppmanade att göra, så blir en profetisk förståelse upprättad. Denna förståelse, inte minst kring tidstecknet Israel, borde leda till att vi inser vad detta är tecken på, nämligen att vi lever nära Jesu andra tillkommelse.

Det som nu sker är signaler till denna händelse, inte bara för världens befolkning i stort men också för folket som bor i den återupprättade staten. David Ben Gurion verkar ha förstått den profetiska betydelsen av vad som hände 1948, han sa då: ”Vårt nya land uppfyller Hesekiel kapitel 37 och vi kan höra fotstegen av Messias.”

Vi kan också säga att vår Messias, Jesus Kristus, är nära! Det är budskapet som nu når oss genom det som skett i vår tid. Inser vi att mångtusenåriga profetior nu går i uppfyllelse?

**Gör vi inte det, är det dags att vakna upp inför detta!**

## ***7. Vår tids andliga förblindelse***

Rubriken på detta kapitel är ju ett allvarligt påstående, nämligen att det skulle finnas en andlig förblindelse i vår tid. Förhåller det sig så har vi anledning att vara djupt oroade. Det borde leda till eftertanke och ett verkande för en förändring. Knappast kan väl något vara allvarligare än att leva i andlig förblindelse.

Vi har i det föregående kapitlet visat på att det största av alla de tidstecken som vi har fått som vägledning för den sista tiden, nu är en verklighet: Nämligen staten Israels upprättande och judarnas återvändande till detta land. Detta till trots har det inte lett till det andliga uppvaknande som borde vara en naturlig reaktion på detta stora och överväldigande: att flertusenåriga profetior har gått i uppfyllelse inför våra ögon!

Innan det stora tidstecknet Israel blev en verklighet, fanns det en förväntan att uppfyllelsen av det skulle medföra att förkunnelsen skulle bli fylld av en profetisk och andlig klarsynthet. Redan i slutet av 1800-talet och början på 1900-talet fick den profetiska förkunnelsen en ny aktualitet. Det anordnades konferenser på detta tema, men man förväntade ett ännu större genombrott längre fram. Detta framgår av vad August Hedström skriver i sin bok *Studier i profetiorna*: ”Genom dessa konferenser har det profetiska ordet fått en betydande lyftning och fart. Som vi sett, har åtskilliga samfund uppfört detta ämne på sitt program. Det skall dock icke få riktig framgång, förrän varje predikant börjar driva det med full entusiasm, och detta

torde icke komma att ske, förrän något ovanligt inträffar i profetiorna, så som t ex Palestinas överlämnande åt judarna och deras återvändande. Detta är nämligen det första tecknet, vi ha att se efter." Detta skrevs 1912.

Nu har vi sett hur detta har skett som Hedström skrev: "Palestinas överlämnande åt judarna och deras återvändande." Det som vi däremot inte har sett är att den profetiska förkunnelsen fått genomslag i församlingarna, eller som Hedström skriver: "varje predikant börjar driva det med full entusiasm". Hedström hade förväntat att detta skulle bli en naturlig följd av profetiornas uppfyllelse på detta område. Det borde också ha varit det naturliga, att när det största tidstecknet väl nått sin uppfyllelse skulle detta uppmärksammas på ett mycket starkt och entusiastiskt sätt, som i sin tur skulle leda till ett andligt uppvaknande. Varför har det nu inte blivit så?

Svaret är att det i många fall beror på en andlig förblindelse inför det profetiska skeende som nu pågår och att se profetiornas aktualitet. Detta är inget nytt, det har hänt förr. Det var likadant då Jesus kom första gången, många såg inte heller då att profetiorna gick i uppfyllelse inför deras ögon. Vi ska se på ett exempel där Jesu egna lärjungar inte förstod detta.

I Luk. 24 läser vi om hur två lärjungar var på väg till Emmaus. Det var efter Jesu uppståndelse och den uppståndne Jesus slår följe med dessa lärjungar. Ändå så kan vi läsa följande: *"Men deras ögon var slutna, så att de inte kände igen honom."* Detta var inte en fysisk förblindelse, utan här kan vi tala om en andlig sådan. Vi kan också läsa att deras samtal handlade om vad som hade hänt, om hur Jesus blivit korsfäst, men de hade inte förstått profetiorna om hur Han på tredje dagen skulle uppstå. Därför levde de inte i en förväntan på att han som vandrade med dem, var den levande och uppståndne Mästaren. Istället för att leva i den profetiska dimensionen och vaksamheten över uppfyllelsen av detta, så var det ett brustet hopp de gav uttryck för på följande sätt: *"Men vi hade hoppats att han var den som skulle frälsa Israel. Till allt detta kommer att han redan har låtit den tredje dagen gå, sedan detta skedde."* Luk. 24:21.

Vi kan här se hur de i sitt tal berörde rent profetiska förutsägelser, detta utan att de förstod den profetiska dimensionen. De talar om att det var *"den tredje dagen"* sedan deras Mästare blivit korsfäst. Det var ju just om den dagen, som Jesus i sin undervisning profetiskt talat, om att uppståndelsen skulle ske. Vi kan läsa om detta vid flera tillfällen: *"Ty liksom Jona var i den stora fiskens buk i tre dagar och tre nätter, så skall Människosonen vara i jordens inre i tre dagar och tre nätter."* Matt. 12:40. Vid ett annat tillfälle kan vi läsa detta: *"Från den tiden började Jesus förklara för sina lärjungar att han måste gå till Jerusalem och lida mycket genom de äldste och översteprästererna och de skriftlärda och att han måste dödas och på tredje dagen uppväckas."* Matt. 16:21. Vidare talar Jesus om sig själv som templet som skulle brytas ner men som skulle resas upp efter tre dagar: *"Jesus svarade: "Bryt ner detta tempel, så skall jag resa upp det på tre dagar."* Joh. 2:19.

Vi ser alltså att det gemensamma vid dessa tillfällen, då Jesus talar om sin uppståndelse, är att den skulle ske på den tredje dagen. När vi ser vad lärjungarna på väg till Emmaus talar om, är det precis om detta: *"den tredje dagen"*.

Genom lärjungarnas mun går det alltså ut ord som var profetiskt förutsagda, man talar om profetiorna utan att förstå innebörden. Vi kan tycka att detta var en brist att de inte hade tagit vara på den profetiska undervisning som Jesus gett. Men hur är det då i vår tid? Är det inte en liknande bild som vi har idag?

Hur många är det inte som talar om och har åsikter om Israel? Detta är ju ett vanligt samtalsämne. Över många troendes läppar går ord om Israel ut, men man har inte tänkt på att man då talar om den stora profetiska uppfyllelsen som är förutsagd på en mängd ställen i Bibeln. På samma sätt som lärjungarna som var på väg till Emmaus, talade om det som då hade utspelats på deras tid, utan att de var medvetna om att de talade om profetiors

uppfyllelse, så talar många i dag om det som händer utan att förstå den profetiska dimensionen. Det handlar om samma andliga förblindelse som dessa lärjungar hade på Jesu tid!

Den tillrättavisning som Jesus gav lärjungarna på den tiden, är lika berättigad att ge till många också i vår tid, så här löd den: *"Så oförståndiga ni är och tröga till att tro på allt som profeterna har sagt."* Luk. 24:25.

Den tröghet att tro på profetierna som påtalas här, kan också sägas finnas i stor utsträckning även i vår tid. Orsaken till den svaga tron på profetierna kan bero på att det så sällan predikas om dessa. Resultatet kan då inte heller bli något annat, för vi vet ju att skriften säger: *"Alltså kommer tron av predikan"*. Rom. 10:17. Detta är en brist som behöver avhjälpas snarast, det är inte meningen att den troende skall vara svag i tron på något område, och då naturligtvis inte heller när det gäller tron på Bibelns profetior.

När Jesus märkte denna oförmåga hos dessa lärjungar på väg till Emmaus, att tro på profetierna, så gjorde han något åt detta, han gav dem en grundlig undervisning: *"Och han började med Mose och alla profeterna och förklarade för dem vad som var sagt om honom i alla Skrifterna."* Luk. 24:27. Låt oss följa Jesu exempel, alltså en grundlig undervisning om profetierna. Det är ett mycket stort behov av detta i vår tid. Denna undervisning har fått stå tillbaka under en längre tid och därför har nästan en hel generation vuxit upp utan att ha en elementär kunskap på detta område, som har en så stor plats i gudsordet. Vi vill mena att detta är den stora orsaken till att det råder en andlig förblindelse som medför att man inte ser profetiernas uppfyllelse. Många lider av en andlig bristsjukdom som slagit sig på den andliga synen. Det ligger på vårt ansvar att det blir ett fullt klart andligt seende. Låt oss i kyrkorna inte försumma denna undervisning!

Bristen på undervisning i det profetiska ordet är alltså en förklaring till att man inte ens ser det största tidstecknet som vi har påtalat, nämligen judarnas församlande och staten Israels upprättelse i vår tid. Vi skall också beröra en annan orsak till att man inte ser den profetiska dimensionen på detta område, vi tänker på den så kallade ersättningsteologin.

För att kort uttrycka vad denna går ut på, så handlar det om att församlingen skulle vara det nya Israel som fullt ut ersatt judarnas roll som Guds förbundsfolk. Misstaget är att sätta det förbund Gud slöt med judarna i motsats till det nya förbundet. Man kan av undervisningen i Rom. 11, se hur de hednakristna blivit inympade i det "äkta olivträdet", medan de själva betecknas som ett "vilt olivträd". Vi läser om hur Paulus skriver till dem som kommit till tro i Rom, om detta, Rom. 11:17-18: *"Men om nu några av grenarna har brutits bort och du, som är ett vilt olivträd, har blivit inympad bland dem och fått del av det äkta olivträdets feta rot, då skall du inte förhäva dig över grenarna. Men om du förhäver dig skall du veta att det inte är du som bär roten utan roten som bär dig."* Tydligare kan det knappast sägas vem som är det äkta och vem som är det vilda olivträdet och förhållandet mellan dem. Han varnar också det vilda olivträdet, de hedningar som blivit kristna, för att förhäva sig och betänka sitt ursprung, sin rot. Denna varning, för att förhäva sig, är något som de som bejakat ersättningsteologin borde tänka på. Ett annat ord från Jesus själv borde också stämma till eftertanke: *"frälsningen kommer från judarna."* Joh. 4:22.

Det är viktigt att vi ser Guds plan med det judiska folket, det är en plan som ligger fast och kan inte omintetgöras. Därför är det av vikt att vi tar avstånd från ersättningsteologin. Svenska kyrkan gjorde det i samband med kyrkomötet 2001 i dokumentet *Guds vägar. Judendom och kristendom*. Där konstaterar man att: *"Tron på det nya förbundet och dess löften inbegriper inte slutsatsen att Gud upphävt förbundet med det judiska folket."* Vidare skriver man när det gäller förbundet med judarna och det nya förbundet: *"Det är principiellt knappast möjligt att ställa dessa förbund mot varandra eller förklara ett av dem upphävt vid en viss tidpunkt i historien."*

Har man tagit in tankar som präglas av ersättningsteologin, blir det en ganska logisk följd att man inte ser uppfyllelsen av profetiorna kring Israel och dess folk. Skulle Guds handlande med det gamla förbundsfolket ha upphört och även löftena till dem, då finns det ju ingen anledning att tro att några profetior om detta folk, nu skulle uppfyllas. Det leder till en andlig förblindelse inför det profetiska skeende som nu är.

Vi skall också ytterligare beröra något som kan vara en orsak till en sådan förblindelse. Vi tänker på den aggression som många har mot Israel i vår tid. Mellanösternkonflikten, konflikten mellan Israel och arabländer, och inte minst den mellan israeler och palestinier, har många bottnar. Detta är ju en konflikt som nu varat i många decennier och som engagerat länder och människor världen över. Det finns nog knappast någon annan konflikt som väcker så heta känslor och diskussioner. Uppfattningen om denna baseras oftast på den bild som media serverar oss. Olika medier i de olika länderna ger många skiftande sidor av denna konflikt, den kan vara mer eller mindre negativ till Israels handlande.

För oss i Sverige är det ju av vikt att veta vilken bild som de flesta svenska medier serveras oss. Flera exempel på hur enögd rapporteringen från konflikten mellan israeler och palestinier är, skulle kunna ges. Vi är kanske många gånger inte medvetna om detta, men bedömare med ett bredare perspektiv ser det. Vi tar här med ett citat som belyser det. Gideon Meir, talesman för Israels regering, sa i TV:s Aktuelltsändning den 17 maj 2006 så här: ”Sverige går i spetsen för en antiisraelisk linje i Europa.”

Detta påstående är föga smickrande för oss i Sverige. Naturligtvis kan det vara svårt för många att ta till sig innebörden i ett sådant uttalande, lika svårt är det säkert att inse att våra åsikter i denna konflikt har färgats av medias rapportering. Det allvarliga är om den enskilde kristne blir så påverkad av medias negativa rapportering att han blir fientligt inställd till Israel och dras med i den andliga förblindelse som inte längre ser att staten Israel och det judiska folket alltjämt är inne i ett profetiskt skeende.

**Är det så, då är det dags för ett uppvaknande!**

## ***8. Nu håller skapelsen väckelsepredikningar***

Efter att ha påbörjat detta nya årtusende har vi nåtts av en ny form av ”väckelsepredikningar”. De hålls inte i kyrkor, men de genljuder i skapelsen på ett kraftfullt sätt. Vi tänker på de stora klimatförändringar som på ett alldeles särskilt sätt har gett sig till känna under de senaste åren.

De flesta har nog blivit tagna på sängen av de stora och dramatiska förändringar som blivit en verklighet på bara några få år. Media har gett oss rapport efter rapport om detta. Det är nämligen stora förändringar som inte bara berör olika områden i världen, utan detta har blivit ett globalt problem som berör en stor del av mänskligheten. Enligt en bok, *Beyond Disasters*, skriven av Michael Renner och Joe Chafe, så har mer än halva jordens befolkning redan berörts av de katastrofer som följt i spåren av den klimatförändring som nu äger rum. Alltså talar man om mer än halva jordens befolkning! Det kan vara svårt att ta till sig, särskilt som Sverige är ett av de länder som blivit minst drabbat.

Däremot är det många som har blivit drabbade i andra länder genom dramatiska katastrofer som torka, hetta, bränder, orkaner, stormar, häftiga regn och översvämningar. Exempelvis har miljontals människor fått fly från sina hem på grund av översvämningar. Apokalyptiska scener har utspelats till följd av klimatförändringar. De dramatiska scenarier som nu allt oftare utspelas i vår värld, ska ses som förspel till den stora omvälvning som vi kan vänta framöver.

Vi skall göra en liten återblick på de senaste årens klimatförändringar och hur dessa har rapporterats, så att vi kan få en bild av allvaret och omfattningen. I SVT:s Rapportsändning den 30 oktober 2006 kunde man se den dåvarande brittiske premiärministern Tony Blair ge sin syn på klimatförändringarna. Han hade då fått del av en rapport som han betecknade som den viktigaste under sin tid som premiärminister. Som en nutida profet stod han där i TV-rutan och gjorde klart för oss att katastroferna kommer att drabba jorden i vår generation. Den textade översättning som visades från hans tal löd: ”Det råder ingen tvekan om att om vetenskapen stämmer så blir konsekvenserna för vår planet bokstavligen katastrofala. Och det gäller inte en katastrof i någon avlägsen framtid, utan under vår livstid.”

Blair talade alltså om att katastroferna i samband med klimatförändringarna är något som kommer att drabba vår generation. För att vi skall förstå hur unikt det som nu sker är, skall vi också citera en forskare. Det är Lennart Olsson, klimatforskare på Lunds universitet, som refererades i Smålands-Tidningen den 28 oktober 2006. Han sa så här: ”Vi har knuffat planeten ur ett jämviktsläge. Något sådant har inte hänt på en miljon år”.

Ingen generation har tidigare fått sådana budskap som nu ges. Vår tid är unik och de rapporter som kommer liknar närmast ett undergångspreludium. Olika uppgifter talar sitt tydliga språk om stora förändringar. Mänskligheten ställs alltså inför stora prövningar, ja, de är av sådan art att man kommer att stå rådlösa inför problemen. Detta är också något som Jesus har förutsagt. Så här talade han om detta: ”*på jorden skall folken gripas av ångest och stå rådlösa vid havets och bränningarnas dån*”. Luk. 21:25.

Det är inte bara bilden av människors rådlöshet som nu håller på att alltmer gestaltas, men Jesus talar också om denna rådlöshet kopplad till ”*havets och bränningarnas dån*”. Detta är mycket anmärkningsvärt, ty just faran med en stigande havsnivå har blivit aktuell under de allra senaste åren. Tillsynes kan man inte göra något åt detta och utifrån det perspektivet kan vi se hur människorna kommer att ”*stå rådlösa*”.

Den nu stigande temperaturen leder till stora avsmältningar av is, vilket i sin tur leder till en höjd havsnivå. Den globala uppvärmning som nu äger rum kommer att förvärras. SVT:s textade nyheter hade följande budskap den 1 februari 2007: ”Den globala medeltemperaturen befaras stiga med upp till sex grader under det här seklet, och inte med två som man tidigare trott. Havsisen över Arktis försvinner helt halva året vid en fördubblad halt av växthusgas.”

Det ena ger det andra: koldioxidutsläppen, som människan gett upphov till ger en förhöjd temperatur på jorden, vilket i sin tur har lett till att den gigantiska tundran i Sibirien, motsvarande Tysklands och Frankrikes sammanlagda storlek, har börjat tina upp. Den har varit frusen i 11 000 år enligt forskarna. Först under åren efter år 2000, har denna börjat tina. Återigen — tala om att vi lever i en unik tid!

Om tundran tinar upp frigörs enorma mängder metangas, det handlar om miljarder ton. Metan är en växthusgas som är 20-25 gånger kraftigare än koldioxid, men bryts ner fortare i atmosfären. På bara de allra senaste åren har detta problem eskalerat och blivit okontrollerbart.

Följderna av den globala uppvärmningen, är alltså att både tundran tinar upp och att isar världen över smälter. Detta leder till att havsnivån stiger, vilket i sin tur medför översvämningar. Mängder av städer kommer att drabbas. Vad Sverige beträffar så uppgav TV 4:s textnyheter den 1 februari 2007: ”Risken för översvämningar kommer att öka i städer kring sjöar som Mälaren, Hjälmaran och Vänern”. Aftonbladet hade en rubrik angående översvämningshotet som löd: ”Unika kartor - så drabbas svenska kuststäder.”

Människor som bor vid kuststäder börjar nu oro sig för sin tillvaro och det finns alltså anledning till det. Det är nu inte bara den successiva avsmältningen på grund av den förhöjda temperaturen, som ger anledning till denna oro. Till detta kommer ett annat hot om en förhöjd havsnivå som kan ske med dramatisk hastighet och effekt. Det varnade ett antal klimatforskare för som var samlade i den brittiska staden Exeter i februari 2005. De hade

nämligen observerat att en gigantisk del av den västra ishalvan vid Antarktis börjat röra på sig. Skulle den kollapsa kan det bli en höjning av havsnivån på fem meter, menar dessa forskare. Många av världens största städer finns belägna vid havet och de har inga marginaler för att klara av en sådan höjning.

Den avsmältning som nu pågår har även för forskarna varit chockerande. Just detta senare uttryck används i en TT-artikel från den 21 september 2006. Artikeln inleds på följande sätt: ”Europeiska forskare fick en chock när deras satellitbilder avslöjade att det arktiska istäcket krympt så kraftigt att ett fartyg skulle kunna segla obehindrat hela vägen till Nordpolen.”

För att vi skall förstå vilken enorm mängd ismassor som på senare tid har smält vid Nordpolen, så tar vi med uppgifter från den norska tidningen Aftenposten den 20 september 2007. Där uppger man att under 2005 smälte ett så stort isområde vid Arktis att det motsvarade Belgien, Storbritannien, Norge och Sveriges sammanlagda yta.

Vi har fått en spiraleffekt där det ena ger det andra. I och med att stora ismassor smälter så minskar solljusets reflektion, vilket leder till högre temperatur, vilket naturligtvis leder till att än mer is smälter, vilket leder till att havsnivån stiger. Inför detta scenario står människan maktlös. Rubriken från Aftonbladets hemsida den 4 april 2007 är talande: ”Havet stiger oavsett vad vi gör”. Artikeln inleds sedan med följande konstaterande: ”En ny FN-rapport visar att klimathotet är större än forskarna tidigare trott. Havsnivån stiger snabbare än prognoserna och det finns inte mycket vi kan göra för att hindra polarisen från att smälta.” Några meningar senare görs följande konstaterande angående denna FN-rapport: ”Och det är ett riktigt domedagsscenario som presenteras.”

Ja, nu börjar man ana vilka följderna kan bli i spåren av dessa dramatiska klimatförändringar. En rapport från biståndsorganet Sida i början av 2008 ger uttryck för detta. I denna talas det om att krig och konflikter kan komma att följa i klimatförändringarnas spår och många länder är i riskzonen. Det talas i rapporten om ett hundratal länder med nästan fyra miljarder invånare som befinner sig i denna riskzon, alltså bortåt två tredjedelar av världens befolkning. Utav dessa hundratal länder, är det ungefär hälften som löper risk för väpnade konflikter på grund av att klimatförändringarna förvärrar de ekonomiska, politiska och sociala problem som redan nu är för handen. Man varnar för att såväl översvämningar som torka och ökenspridning kan utlösa våldsamma konflikter.

Världen står inför gigantiska problem. Forskare börjar ana vilka konsekvenser detta kan få för världens befolkning. ”FN:s klimatpanel varnar för att över en miljard kan tvingas fly på grund av klimatförändringarna”. Detta uppger tidningen Dagen på ledarplats den 7 augusti 2008, och man ställer frågan i ledarrubriken: ”Vart skall de ta vägen?”

Alltfler som har insikt i vad som nu sker, uttrycker sig i katastroftermer. När FN:s klimatpanel presenterade sin slutrapport i november 2006, präglades den av domsbudskap. Den framfördes av FN-chefen Ban Ki-Moon, som enligt SVT:s hemsida ”varnade för att världen står på randen till en katastrof”. Det går inte längre att fly undan allvaret och tro att det gäller en kommande generation, utan vi behöver inse att detta är en verklighet här och nu. FN-chefen sa vidare: ”Scenerna är skrämmande som en sciencefictionfilm. Men de är ännu mer skrämmande, eftersom de är verkliga”.

Det tål att upprepas: det som nu sker är inte sciencefiction, det är verklighet. Tyvärr har väldigt många människor svårt att ta den till sig. Även om det är en myt att strutsen stoppar huvudet i sanden när den skulle vilja gömma sig för att den är rädd eller hotad, så är det en liknelse för hur många reagerar inför det som nu rapporteras. Man vill leva kvar i sin, som man upplever det, ”trygga värld”. Men att förhålla sig så till verkligheten är mycket oklokt, ty uppvaknandet kan då komma att bli väldigt omtumlande.

Nu behöver varje kristen resa sig upp i profetisk medvetenhet över vad som sker. Det kommer att leda till, inte bara ett uppvaknande över vad som sker utan förhoppningsvis också till ett andligt uppvaknande som vi mer än väl behöver. Det medför att det läggs en



grund för att vi skall kunna stå fram som profettröster i denna tid, som behöver profetisk vägledning inför de frågor som människor ställer sig med tanke på de stora förändringar som sker. De har nämligen apokalyptiska dimensioner. Här följer ett uttalande som kan sägas illustrera detta, även det är gjort av FN-chefen Ban Ki-Moon: ”Ekosystemen, som miljoner liv är beroende av, riskerar att förstöras och det är inte bara djurarter utan i vissa fall hela länder och folk som riskerar att försvinna.” Citat från Göteborgs-Posten den 23 september 2006.

Nu börjar det alltmer likna beskrivningar som kan jämföras med de omvälvningar som vi finner i Bibelns sista bok, Uppenbarelseboken. Det är också helt naturligt att olika forskare och nyhetsmedia använder just uttryck kopplade till denna bok. Det synes vara det mest relevanta att hämta jämförelser ifrån denna profetiska bok i Bibeln, som till sitt huvudinnehåll är en beskrivning av det dramatiska slutskede som jorden kommer att genomgå vid denna tidsålders avslutning. Vi skall ge några exempel på hur terminologi från just Uppenbarelseboken används, när man beskriver de skeenden som vi kommit in i.

Al Gore har gjort den uppmärksammade filmen *En obekvämlig sanning*, vilken handlar om klimatförändringar och dess verkan på jorden. Så här beskriver han filmen: ”Naturens rundtur genom Uppenbarelseboken.” Ett annat ord som står för katastrof och som är hämtat från Uppenbarelseboken, är det välkända ordet ”Harmagedon”. Detta ord användes i en artikel i Aftonbladet den 5 november 2005. Rubriken löd: ”Vi behöver en extra jord om 50 år.” Så här skriver man: ”Det är lätt att ta saker och ting för givna och tro att allt kommer att förbli som det är, men vi befinner oss mitt i Harmagedon”.

Dagens Nyheter hade denna rubrik den 30 oktober 2005: ”Larmrapport om framtidens miljö”. Artikeln inleds på följande dramatiska sätt: ”Katastrofala översvämningar, svår torka, hundratals miljoner flyktingar och en världsekonomisk kollaps jämförbar med ett världskrig eller depressionen på 1930-talet. En apokalyptisk framtidsvision målas upp i en brittisk rapport”. Man talar alltså om en ”apokalyptisk framtidsvision”. Det skulle kunna översättas som ”Uppenbarelsebokens framtidsvision”, alltså den som Johannes fick för snart 2000 år sedan om ändetidens händelser. Apokalypsen är också ett annat namn som används som beteckning på Bibelns sista bok.

Just detta namn, Apokalypsen, använde Expressen som en rubrik på en artikel den 26 oktober 2007, om klimatförändringarna. Den var skriven av författaren och professorn T. C. Boyle. Artikeln är verkligen som en enda stor väckelsepredikan. Redan i inledningsrubrikerna anges den allvarliga tonen: ”Den smutsiga sanningen om klimatförändringarna är att allt hopp redan är ute. T. C. Boyle förklarar varför vår livsstil oundvikligen leder till alltings undergång.”

Att artikeln närmast är ett eko av en profetisk förkunnelse om den yttersta tiden, det framgår när man läser vad Boyle skriver: ”Det finns inget hopp. Vi lever i de yttersta av tider — det måste stå klart för vem som helst som är det minsta informerad eller medveten. Det finns ingen annan natur än den vi känner, ingenstans att fly, ingenstans att gömma sig. Utgången är oundviklig, och vi ser kollapsens frön skjuta skott överallt omkring oss — i massutrotandet, i förfallet av de jordar och de hav som omger oss, i klankrigen som rasar, i flyktingströmmarna och i kampen för resurser. Vad hopp finns där? Inget. Vad kan vi göra? Dö.” Slut citat.

Nu predikas det till och med av en professor att vi lever i den yttersta tiden! Boyle skriver också att: ”det måste stå klart för vem som helst som är det minsta informerad eller medveten”. Dessvärre är det inte ens alla kristna som har den insikten. Det vore en skam om vi sviker vår profetiska uppgift när den är som mest relevant och när folket mer än någonsin behöver vägledning! Frågan är nu om det bara är forskare som skall vara vår tids enda profettröster. Var finns den kristna profetiska förkunnelsen?

Nu behövs verkligen ett profetiskt uppvaknande av stora mått! Kristna har då en möjlighet att ge ett mer kompletterande budskap än det Boyle ger, nämligen ett budskap om ett hopp.

Detta saknas ju i det som professorn skriver: ”Vad hopp finns där? Inget. Vad kan vi göra? Dö.”

Det är ett budskap utan hopp som framförs. Som kristna har vi ett glädjebudskap till alla som lever i denna hopplöshet. Det finns räddning och frälsning genom Guds son, Jesus Kristus! Han skall komma igen och förlossa människor från denna jord, som nu av alltfler döms till undergång.

Det är också det budskap som vi kan se kopplat till just de ord som talar om hur människor i den yttersta tiden skall ha det, och som vi har framhållit blivit aktuella genom klimatförändringarna: ”*på jorden skall folken gripas av ångest och stå rådlösa vid havets och bränningarnas dån*”. Luk. 21:25.

Jesus slutar nämligen inte sitt tal med detta, han fortsätter och först beskriver han den vända som kommer att vara i världen, innan han ger ett svar på vad som därutöver kommer att hända: ”*Människor skall ge upp andan av skräck, i väntan på det som skall komma över världen. Ty himlens krafter skall skakas. Då skall man se Människosonen komma i ett moln med stor makt och härlighet.*” Luk. 21:26-27.

Han talar alltså om sig själv som ”Människosonen” och att han skall komma igen. Det som nu händer i världen är tydliga tecken på att denna händelse är nära! Dessa tecken har börjat visa sig alltmer och det är i detta inledningsskede som vi skall göra oss beredda, det framgår av nästa vers i det citerade sammanhanget, Luk. 21:28: ”*Men när detta börjar ske, så rätta på er och lyft upp era huvuden, ty då närmar sig er förlossning.*” Läggs alltså märke till att Jesus säger: ”*när detta börjar ske*”. Man kan säga att det vi upplevt nu, de första åren på detta årtusende, kan vara inledningen till omvälvningar i världen som människor aldrig upplevt förr. Världen tycks alltmer gå in i det tillstånd av rådlöshet och ångest som Jesus talar om.

Nu gäller det att vi dels bär fram budskapet om allvaret i denna tid, dels visar på hoppet som finns i att Jesus skall komma tillbaka som Förlossaren för alla dem som satt sin tro till Honom. Gör vi inte detta sviker vi våra medmänniskor som brådskande behöver ett profetiskt frälsningsbudskap.

Nu håller skapelsen sina ”väckelsepredikningar”, människor upplever dessa, de behöver vägledning om vad de betyder. Det är som om hela skapelsen vill genom sina ”väckelsepredikningar” ropa ut till mänskligheten att det är tid att vakna upp — vi har nått fram till det slutskede som är beskrivet i Uppenbarelseboken.

**Salig är den som vaknar upp, för det är nu hög tid att göra det!**

## ***9. Allvarliga budskap***

Det är nog så med de allra flesta människor, att man hellre vill höra ett glatt budskap än ett allvarligt. Vi tror att det viktigaste är att fråga oss vad som är det stora behovet idag, ett lättsamt budskap eller en allvarligare framtoning.

Det finns anledning att tro att det senare budskapet, det allvarliga, är det som borde vara mest relevant att frambära, av flera anledningar. I väckelsetider har det inte varit ytliga och glättiga budskap som framburits. I vår tid kan det vara en tankeställare, för att vi skall få

tillbaka en allvarligare ton i förkunnelsen. Om vi nu vill ha väckelse, så finns det anledning att undersöka vad som förkunnades i väckelsetider som varit. Vad var det som berörde människorna och som fick dem att bli kristna?

Svaret finns i att man förstod att man var en evighetsvarelse och man insåg att man efter detta liv kunde gå förlorad. I förkunnelsen visades det på behovet och nödvändigheten av att få sina synder förlåtna och att bli frälst. Folk som lyssnade till budskapet blev motiverade och insåg behovet av frälsning. Utan denna insikt är det ju ganska logiskt att man inte heller ser någon anledning att söka Gud och få Hans förlåtelse och försoning genom Jesus Kristus.

Om vi endast appellerar till människor: ”Kom till Jesus!”, utan att vi talar om varför det är så nödvändigt, kommer vi i de flesta fall stå där utan gensvar. Borde inte detta faktum få oss att inse att det behövs ett tydligare budskap om människans belägenhet? Utan syndakännedom finns det ju heller inget behov av syndaförlåtelse.

Väckelsehistorien visar på att människor hade både syndakännedom och syndanöd. Detta ledde till att man sökte den frälsning som Jesus berett och en påtaglig förvandling skedde i människors liv. Det kan ske igen! Behovet är ju det samma hos dagens människor, men vi får nog erkänna att vi har misslyckats med att visa dem det eller rent av undvikit att göra det. Det är för att detta behov skall bli uppenbarat för en människa, som vi behöver förmedla ett budskap som skulle kunna stämplas som ”allvarligt”. Där har vi problematiken med att folk hellre vill höra ett glatt budskap, än ett allvarligt och att vi kanske då faller för att servera ett budskap som saknar detta allvar.

Vi står här vid ett viktigt vägskäl: Att ge människor, antingen det de vill höra eller att ge dem det de behöver höra. Låt oss välja rätt väg vid detta vägskäl, ty det är av evighetsbetydelse. Så stor kan skillnaden beskrivas, som att det handlar om att vi ger ”stenar istället för bröd”.

I ett evighetsperspektiv får man rätta proportioner på vad som är viktigt. Jesus ger oss det när han säger: ”*Vad hjälper det en människa att hon vinner hela världen men förlorar sin själ?*” Mark. 8:36. I det perspektivet blir allt annat andrahandsfrågor. En människa riskerar alltså att gå förlorad — förlorad för evigheten! Detta behöver förkunnas och får inte förtigas. Allt för länge har detta budskap fått stå tillbaka.

Vi har anpassat oss till att ge människor ett budskap som ”*kliar dem i örönen*”. 2 Tim. 4:3. När vi inte har velat ge dem det allvarliga evighetsperspektivet, har vi till och med gått så långt i vårt försvar att inte göra det, att vi har ifrågasatt om en människa kan gå evigt förlorad. Vi har talat om himlen, men förtigit att det finns ett helvete, ja, rent av kanske menat att förtappelsens boningar inte finns, vilket är att grovt förändra Bibelns budskap.

Människan är en evighetsvarelse, vår kroppsliga död är inte slutet, det framgår av Bibelns ord. I Bibeln finns ingen lära om utplåning av människan efter döden, för dem som vänt Gud ryggen. Det finns ett evigt liv med Gud och det finns en evighet utan Gud. Det senare är betecknat som ”evigt straff”. Vi kan inte välja att tro på ett evigt liv med Gud och välja att inte tro på den andra tillvaron. Jesus undervisar nämligen på samma gång om hur olika tillvaron efter döden blir: ”*Och dessa skall gå bort till evigt straff, men de rättfärdiga till evigt liv.*” Matt. 25:46.

Orden ”evigt liv” och ”evigt straff” är jämställda i den betydelsen att ordet ”evig” inte kan ha olika betydelse när det gäller de båda begreppen. Det är med andra ord ologiskt att bara tro på en evig himmel men inte på en evig förtappelse, i det som brukar benämnas helvetet. Vi väljer många gånger att bara tala om att det finns en himmel.

Billy Graham gör följande konstaterande i sin skrift *Vad är helvetet?*: ”Bibeln talar mera om helvetet än om himlen.” Även när man ser till vad Jesus talade om, talar han mer om faran att gå till förtappelsen än han talade om himlen. Han är den som kan ge upplysning om hur det förhåller sig med tillståndet efter döden.

Man kan också fråga sig varför Jesus skulle lida och dö den fruktansvärda döden på korset om det inte finns ett straff för synden, som han var tvungen att rädda oss ifrån? I så fall hade ju Gud inte behövt sända sin son för att lida och dö för våra synder.

Man kan också säga så här: Kan vi inte tro på att det finns ett helvete, kan vi inte tro att det finns någon himmel. Det är ju inte logiskt eftersom Bibeln talar mer om helvetet än om himlen. Jesus visste om allvaret och han undervisade också om tillståndet efter döden. Han gör det i Luk. 16, där han talar om den stora skillnaden mellan den plats som Lasarus kom till och den plats som den rike mannen hamnade på. Där vaknade den rike mannen upp, men då var det för sent. Må vi alla vakna upp i tid!

Det är som om vi vill skydda oss mot allvarliga budskap och inte ta dem till oss. Det vanligaste är ju att säga att man inte tror på det eller att man bortförklarar det. Allt för många verkar inta en sådan hållning, oavsett hur tydligt Bibeln än framställer budskapet. Vi kan inte förhålla oss hur som helst till Guds ord, det är sanningens ord oavsett vad vi tycker. Jesus ger oss klart besked om detta när han säger så här om det som Gud talat: *"Ditt ord är sanning."* Joh. 17:17. Klarare än så kan det inte sägas och det är viktigt vilken hållning vi har till vad Jesus har talat, eftersom han också säger: *"det ord som jag har talat skall döma honom på den yttersta dagen."* Joh. 12:48. Vi kan alltså inte hantera Guds ord hur som helst.

När ett uppfordrande och allvarligt budskap förs fram, kan man också ge det en negativ stämpel, kanske just i försök att skaka av sig det. Detta gäller inte bara det som handlar om evighetsallvaret, utan också förkunnelsen om Jesu andra tillkommelse. Det finns ett uttryck som inte är allt för ovanligt då detta budskap kommer på tal, man kallar det för "skrämselpropaganda."

En sådan benämning kan ibland säga mer om den som uttrycker sig så, än om själva budskapet. Detta behöver sägas: Budskapet om att Jesus skall komma tillbaka är ingen "skrämselpropaganda". Att uppfatta det så är en förvrängning av det saliga hopp som de kristna bär på. För den som har sin sak klar med vår Frälsare är det ett ljust budskap och ingen "skrämselpropaganda". Att få möta världens Frälsare, Jesus Kristus, är det största som kan hända. Det är inte att undra på att Bibeln framhåller, att vi skall se fram emot detta och vänta på honom som skall komma, Jesus. Detta är det bibliska förhållningssättet: *"Men vi har vårt medborgarskap i himlen, och därifrån väntar vi Herren Jesus Kristus som Frälsare."* Fil. 3:20.

Ja, gudsordet talar inte bara om att vänta på vår Frälsares kommande, det talar om att detta är något som vi skall älska. Så här uttrycker Paulus det: *"Nu ligger rättfärdighetens segerkrans i förvar åt mig. Den skall Herren, den rättfärdige domaren, ge åt mig på den dagen, och inte bara åt mig utan åt alla som älskar hans återkomst."* 2 Tim. 4:8. Att älska hans tillkommelse — det är ett sunt kristet förhållningssätt. Vi behöver fråga oss: Älskar vi hans tillkommelse och ser vi fram emot att komma till en bättre värld? Eller älskar vi denna värld så mycket att vi inte vill lämna den? Ett bibliskt perspektiv borde få oss att inse att denna värld är ingen trygg plats och dess slut är förutsagt på följande sätt: *"Ty världen, sådan den är, går mot sin undergång."* 1 Kor. 7:31. Vem vill inte räddas från undergång? Därför är budskapet om Jesu andra tillkommelse ett glatt budskap och ingen "skrämselpropaganda".

Det måste bli ett slut på försöken att hålla tillbaka förkunnelsen om Jesu tillkommelse genom att stämpla den på detta sätt. Vi behöver gottgöra alla dessa år när denna förkunnelse varit eftersatt. Detta har medfört att många har så slukats av världens omsorger att man inte längre har sanningen om att Jesus skall komma tillbaka, levande för sig.

För den kristne som lever livet tillsammans med Jesus är talet om att Han skall komma igen, något att se fram emot, att få möta Frälsaren.

**Den som inte har det glädjande mötet att se fram emot, behöver vakna upp och göra sig redo!**

## 10. Gud väcker på olika sätt

Gud har i sitt ord gett oss tecken som förebådar Jesu tillkommelse, detta borde vara nog för att vi skall få insikt och vara vakna inför denna händelse. Förutom att Gud vill väcka oss genom sitt ord, använder Han också andra medel för att uppvaknandet skall ske. Syner och drömmar är något som Gud kan använda och vi finner i Bibeln på åtskilliga ställen hur Han genom tiderna har använt just detta, för att tala till människor.

Det verkar också som att Gud kommer att använda dessa medel, syner och drömmar, på ett alldeles särskilt sätt i den yttersta tiden: *”Och det skall ske i de sista dagarna, säger Gud: Jag skall utgjuta av min Ande över allt kött. Era söner och era döttrar skall profetera, era unga män skall se syner, och era gamla män skall ha drömmar.”* Apg. 2:17.

Vi skall här redovisa ett antal syner och drömmar som har kommit till vår kännedom, dessa är kopplade till Jesu tillkommelse och att vara vaken inför denna händelse. Jesus önskar att vi är andligt vakna och redo inför hans tillkommelse och han kan väcka oss på olika sätt. Vi har fått ta del av följande berättelse: *”En bekant till mig, en man som inte levt som han lärt trots medlemskap i en friförsamling tröttnade på att leva sitt ”dubbelliv” som kristen på söndagar och ”vanlig svensk” på vardagarna, och ställde frågan rakt ut till Gud: Om nu Jesus kommer tillbaka, när kommer han? Han fick inget svar på en gång, så han gick och la sig för att sova. Men mitt i natten vaknade han, skräckslagen när en kraftig mansröst ekade genom rummet: Jag kommer mycket snart!”*

Herren vill väcka andligt sovande kristna, för att dessa skall vara redo. Just den andliga sömnaktigheten varnas det ju för i samband med Jesu återkomst, det ser vi i liknelsen i Matt. 25. Denna är högaktuell i vår tid och den andliga sömnaktigheten är en påtaglig fara för oss. Gud använder syner och drömmar för att göra oss medvetna om det allvarliga tillstånd som nu råder. Vi skall här redovisa några sådana drömmar som kommit till vår kännedom.

Den första drömmen hade en äldre kristen kvinna. Vad hon såg var detta: En stor kyrka var fylld med sängar som människor låg och sov på. Så hör hon i drömmen en röst som säger: *”Det är tid att vakna nu!”* Då ser hon hur en del gnuggade sig i ögonen och satte sig upp. En del brydde sig inte alls, de bara sov vidare.

I en annan dröm såg en kristen man följande: Han stod själv på estraden i församlingen bredvid pastorn. När han såg ut över kyrksalen såg han att församlingens medlemmar sov tungt. Han vänder sig då till pastorn och säger: *”Varför väcker du dem inte?”* Pastorn svarar: *”Jag försöker gång på gång, men de älskar att sova!”*

Vi tar här till sist med ytterligare en dröm. Det var en troende kvinna som berättade detta för oss: Hon såg i drömmen pastorn hängande över talarstolen sovande. Hon gick fram och väckte honom. Då började han tala en stund, men sedan somnade han igen.

Dessa senare drömmar som vi här redovisat har alltså handlat om att det råder en andlig sömnaktighet. De vill varna för detta tillstånd. Det kan ju många gånger vara svårt att inse att man själv tillhör de sovande. Det vet vi ju att så är det med den fysiska sömnen, man är inte medveten att man sover. Det är först när man vaknar upp som man inser att man har sovit. Låt oss ödmjuka oss och verkligen ställa frågan: Är jag andligt sovande?

De drömmar som vi här har refererat är ju bara sådana som kommit till vår kännedom. Hur många andra har haft liknande drömmar, sådana som vi inte fått del av, det kan man fråga sig? Gud vill tydligen väcka oss ur andlig sömnaktighet och drömmar kan vara ett medel till detta. Ett annat självklart medel för uppväckande är ju predikan. Vi behöver väckande predikningar, det är ett av vår tids stora behov!

Predikningar är till för att ge andlig insikt och fylla de behov som finns i församlingarna. Vi har här visat på ett sådant behov. Nu är det ju så med det naturliga sömntillståndet, att det är i regel inte behagligt att bli väckt, det är skönt att fortsätta sova. Liknande kan det upplevas

med det andliga sömntillståndet, att väckas ur det är heller inte så angenämt. Detta till trots får vi inte väja för väckande predikningar, även om de kanske kan upplevas närgångna. De är till för vårt bästa och de är nödvändiga i vår tid av sömnaktighet!

Det finns ett stort behov att upprätta ett vakande tillstånd. De kristna församlingarna behöver leva i ett sådant. Detta gäller naturligtvis inte minst Herrens tjänare. Jesus själv har givit oss undervisning om hur han vill att hans tjänare skall vara inför hans tillkommelse. Han säger: *"Var lika tjänare som väntar sin herre hem från bröllopfesten och som genast är redo att öppna för honom, när han kommer och knackar på. Saliga är de tjänare som Herren finner vakande när han kommer. Amen säger jag er: Han skall fästa upp sina kläder och låta dem lägga sig till bords och själv komma och betjäna dem."* Luk. 12:36-37.

Det är enbart positivt att vara andligt vakande. Därför behöver vi alla verka för att ett sådant tillstånd upprättas med hast. Herren kommer snart, låt oss alla vara redo då!

Nu är det säkert en del som trots alla de vittnesbörd som vi fört fram om allvaret med andlig sömnaktighet samt budskapet om Jesu tillkommelse, vill bortförklara och förneka det allvarliga i detta. Många olika argument kan säkert komma till uttryck för en sådan hållning, men den verkliga och avgörande frågan är ändå till slut:

**Vill vi låta oss väckas?**

## ***11. Nu är det dags att vakna!***

Vi lever i en profetisk tid. Profetiska skeenden som Bibeln förutsagt är nu för handen. I en sådan tid behövs profetröster för att vägleda och väcka. Det är ingen lätt uppgift när många varken vill väckas, varnas eller vägledas.

Vi behöver bedja om att profetröster återigen får ljuda. Frågan är om vi egentligen vill att profeter skall träda fram i vårt land? Det är ingen självklarhet. Om profeter träder fram innebär det utmaningar och uppgörelser med mycket av det som vi sysslar med. Då är det lättare att få vara i fred och låta allt bara gå vidare, utan att störas av några profetröster.

Det blir enbart tragiskt när vi i vår tids predikningar får höra om hur man i beundran lyfter upp Bibelns profeter som förebilder. Men den brännande frågan är om vi egentligen skulle ta emot samma profeter om de kom till våra församlingar idag?

Det är bekvämt att ha profeter på distans, men kommer de närmare då kan vår invanda trygghet kännas hotad, där vi vill ha mänsklig kontroll över allt som skall göras och sägas. Tyvärr har försiktighetsprincipen varit allt för dominerande i vår tids förkunnelse. Vi behöver få en upprättelse där vi låter pastorerna få vara Herrens tjänare, som är kallade att stå i den Högstes tjänst. Det handlar då inte om att alltid ha som utgångspunkt att vara människor till lags, utan istället vara Herren till behag och vara honom trogen. Det är faktiskt det som är avgörande för om man är en Herrens tjänare, vilket Paulus slår fast med all tydlighet: *"Är det människor jag nu försöker få på min sida - eller Gud? Eller försöker jag ställa mig in hos människor? Om jag fortfarande ville vara människor till lags, skulle jag inte vara Kristi tjänare."* Gal. 1:10.

Om denna bibliska sanning fick vara vägledande för Herrens tjänare och tjänarinnor även i vår tid, så skulle det komma att visa sig i en helt ny frimodighet i predikotjänsten. Där skulle utgångspunkten vara att bära fram vad Herren vill säga, istället för vad människor vill höra. Det kan många gånger vara en himmelsvid skillnad.

Vi är i ett stort behov av att Gud får säga det Han vill säga oss i vår tid. Därför är det av vikt att Herrens tjänare får frihet och frimodighet att bära fram Hans tilltal och budskap. Det skulle förvandla förutsägbara gudstjänster till stunder där folket kommer i en spänd förväntan att lyssna till detta. Då blir det verkligen gudstjänst i dess rätta betydelse!

Gud vill upprätta gudstjänsterna så att dessa upplevs som Herrens tilltal till sitt folk. Han har gjort det förr och Han vill göra det igen och Han söker redskap för detta. Vi ser hur tillståndet var då Herren uppenbarade sig för Samuel: *"Herrens ord var sällsynt på den tiden och profetsyner var inte vanliga."* 1 Sam. 3:1. En förändring började med att Samuel sa till Herren: *"Tala, din tjänare hör."* 1 Sam. 3:10. På så sätt förvandlades Samuel till en Herrens profet.

Samma villighet och öppenhet för att lyssna in vad Herren vill tala, skulle vara grunden för många att få sin tjänst förändrad till en profetisk sådan. Det skulle förvandla mycket av vår tids religiösa "grådimma" till gudomlig klarhet. Profetiska röster skulle avslöja och korrigera religiöst förfall, andlig sömnaktighet och ljumhet. Det senare är ett kräkmedel för Herren och i det sista av sändebreven i Uppenbarelsboken, som också är en profetisk bild av oss i den sista tiden, kommer detta klara besked: *"Jag känner dina gärningar. Du är varken kall eller varm. Jag skulle önska att du vore kall eller varm. Men eftersom du är ljum och varken varm eller kall, skall jag spy ut dig ur min mun."* Upp. 3:15-16.

Är detta ett dömande budskap? Nej, det är ett budskap givet i kärlek för att rädda. Vi gör ofta den felaktiga bedömningen att ett rannsakande budskap skulle vara dömande bara för att det träffat en öm punkt eller sidor i våra liv som vi inte vill skall genomgå förändring. Låt oss sluta med sådant falskt beskyddande, där vi stämplrar radikala budskap som dömande.

Allvaret i detta bibelord i Upp. 3, fick en Herrens tjänare, John Bevere, uppenbart för sig i en syn. Bevere är en internationellt välkänd pastor. Han fick denna syn i slutet av 80-talet och den har kommit att påverka hans liv så starkt att man kan säga att det revolutionerade hans liv. Han såg sig själv stå inför en väldig människoskara och bakom sig hade han porten till himlen.

Han berättar: "Jag såg inte Jesus i synen men jag förstod att han också stod bakom mig. Jag såg inte slutet av den väldiga folkhopen, och jag såg på människorna att de förväntade sig att få komma in i himmelen. Det går inte att beskriva hur alla dessa människor reagerade när Jesus sade: 'Gå bort ifrån mig, ty jag känner er inte.' Jag såg förtvivlan och ångesten i deras ansikten. De trodde att de var kristna och skulle få komma in i himlen, men de var tillräckligt ljumma för att både passa in i församlingen och i världen."

John Bevere blir påtagligt berörd när han berättar om chocken och ångesten hos alla människor som han såg för sitt inre: "Idag lever jag för dem som säger sig vara med i församlingen men som egentligen är förlorade. Jag brinner för de ljumma. De människor som varken är kalla eller varma, har blivit min passion. Gud lät mig se dessa människors förtvivlan när de inte kom in i himlen. Jag har en enorm börda för de människor som tror att de är kristna, men inte gjort Jesus till Herre i sina liv." Låt oss verkligen ta till oss, såväl det allvarliga ordet i Upp. 3:15-16, som denna syn!

Det är inte ovanligt att budskap som man inte vill höra ges en nedsättande beteckning, därför att man vill skydda sig mot dem. På så sätt misstänkliggörs budskap och blir lätta att skaka av sig, istället för att ta dem till sig. Vi behöver en uppgörelse med dessa försök, som allt för länge har gjorts, för att ta udden av budskap som Herren har velat föra fram.

Detta sagt inte minst med tanke på budskapet om Bibelns profetior, tidens tecken och Jesu andra tillkommelse. Ett uttryck man kan få höra om sådan förkunnelse kan lyda så här: "Vi skall inte spekulera." Genom att fälla sådana yttranden vill man skydda sig från att ta budskapet till sig. Kanske man gör det med en känsla av att vara verkligt andligt sund, då man säger på detta sätt. Det kan rent av dölja sig en materialistisk, förvärldsligad attityd bakom denna "andliga sundhet". Sanningen kanske är den att man inte vill bli påmind om att vi kan

leva i den sena tid när tiden för uppbrottet är inne och Jesus kommer tillbaka. Detta kan upplevas som ett hot för den som är i full färd med karriärplaner, husbygge, planering av drömsemester eller annat.

Naturligtvis skall vi inte spekulera i det som är ovisst och som vi inte kan förstå på det profetiska området. Det är inte heller nödvändigt att göra det. Många av de tidstecken som vi fått som vägledning för den sista tiden är klara nog.

Talet om spekulering behöver nog riktas åt annat håll än åt dem som talar om Bibelns profetior och Jesu tillkommelse. Det borde många gånger istället behöva riktas till dem som vill ifrågasätta Bibelns budskap som Guds ord. De som gör så verkar bli allt fler. Detta är illavarslande och ett tecken på att vi lever i avfallstider. Det mest bekymmersamma är de angrepp som kommer inifrån kristna sammanhang, vi tänker på den så kallade liberalteologin. Denna teologi breder ut sig allt mer och finns nu i sammanhang som bara för några årtionden sedan skulle varit otänkbara. Här gäller det att slå vakt om Herrens ord!

Angreppen förs fram på det mest förrädiska sätt, men faktum är att det bara är ett genljud av vad Guds fiende sa till de första människorna: *"Har Gud verkligen sagt..."* 1 Mos. 3:1. På samma sätt som djävulen försökte att föra in tvivel på vad Gud hade sagt i tidernas begynnelse, vill han nu så tvivel i människorna också i den sista tiden. Djävulen är verkligen sig lik. Det var förödande för de första människorna, såväl som det är för människor i vår tid.

Låt oss få våra ögon öppnade för dessa angrepp i vilken form de än kommer. Det finns mycken teologi som till stora delar synes gå ut på att ifrågasätta det ord som Gud givit oss en gång för alla.

Om den teologin kan sägas med Nils Ferlins ord att den är: "den grå teologin, som har halkat på sin egen halhets halka". Inför den teologin borde det finnas många som skulle kunna ropa att "kejsaren är naken". Tyvärr är det många som hellre står med i leden och begäpar detta skådespel på den teologiska banan, istället för att avslöja det.

Vi behöver avslöja och stå emot de angrepp som idag görs på Guds ord. I denna kamp är just det som angrips, Guds ord, det vapen som skall användas: *"Andens svärd som är Guds ord."* Ef. 6:17. Då Jesus frestades av djävulen i öknen bemötte han honom med att varje gång hänvisa till skrifterna: *"Det står skrivet..."* Luk. 4. Jesus har genom detta exempel visat oss på vilket sätt vi också kan övervinna i vår tid, nämligen att hålla fast vid det som är skrivet, vid Bibelns ord och tro på det.

Angreppen på Guds ord kan ha de mest skiftande uttrycksformer och kan gömma sig bakom påståenden om att vi i vår tid har fått större förståelse för vad som egentligen menas med olika skriftställen. Genom de utläggningar, som sedan förs fram under denna täckmantel, görs försåtliga angrepp och ifrågasättanden. När man begrundar dessa kan man se vilka spekuleringar som många gånger döljer sig bakom det som förs fram såsom "nytt ljus". Det är här som uppmaningen om att "vi skall inte spekulera", är på sin plats att föra fram. Här är denna uppmaning verkligen berättigad!

Om vi förstod vilken avgörande kamp det egentligen handlar om skulle vi vara mycket försiktigare att ta del av de liberalteologiska tankar som nu flödar. De är en attack på den kristna tron som vi inte skall vara tysta om. Här behövs andligt klarsynthet. Aldrig förr har den kristna tron varit utsatt för så försåtliga angrepp som i vår tid, även om denna kamp alltid har funnits. Redan i den första kristna tiden uppmanades de troende att kämpa för tron: *"Mina älskade, fastän jag är mycket ivrig att skriva till er om vår gemensamma frälsning, finner jag det nödvändigt att skriva till er och uppmana er att fortsätta kampen för den tro som en gång för alla har överlämnats åt de heliga."* Judas brev 1:3.

Observera att det står att det gäller den tro "som en gång för alla har överlämnats åt de heliga". Den tro som är baserad på det eviga gudsordet, gäller för alla tider. Den som står fast vid tron att Bibeln är Guds givna ord, står på en säker grund. Ett bra sätt att bedöma



predikningar och teologisk litteratur är att fråga sig om det som förs fram bygger upp tron på Guds ord eller inte. På detta enkla sätt kan mycket avslöjas!

Ett mycket fult sätt att gå till angrepp på den som tror att Bibeln är Guds tilltal, är att kalla dessa för ”fundamentalister”. Det är ett ord som fått en mycket negativ klang och därför vill knappast någon ha den beteckningen. Om inte detta ord hade varit så nedsvärtat borde det ha varit den naturliga beteckningen för den som har Bibeln som sin grund, sitt fundament. Det är snarare de som överger denna grund, som det finns anledning att beklaga. Kan man inte lita på Gud och vad Han sagt, då är man utan ett verkligt fundament för sitt liv!

Låt oss se till att ingen får rasera den grund som vi fått av Gud för vår tro, nämligen Bibeln. Att ateister attackerar den kristna tron, det är helt förståeligt, men att vara ateist är egentligen något motsägelsefullt. Den brittiske författaren och debattören G. K. Chesterton har sagt: ”Om det inte fanns någon Gud, skulle det inte finnas några ateister.”

Något annat motsägelsefullt är teologer som ifrågasätter den kristna tron. Att ifrågasätta sitt eget budskap som man är förvaltare av, är ju i högsta grad motsägelsefullt. Det borde ju vara självklart att teologerna hjälper människor till att tro, istället för att tvivla. Tyvärr kan konstateras att det många gånger inte förhåller sig så. Här kan det vara bra att påminna om vad den kände författaren C. S. Lewis sagt: ”Undermineringen av den gamla kristna tron har varit ett verk som huvudsakligen utförts av teologer.”

Vad som skrivits här har inte gjorts med syfte att nedvärdera en yrkesgrupp, utan för att medvetandegöra att attackerna på Guds ord kan komma från håll som man kanske inte har förväntat sig. Vi behöver förstå att Guds ord i vår tid är utsatt för attacker som aldrig tidigare.

**Därför är det hög tid att vakna upp för de förrädiska angreppen som riktas mot tron och Guds ord i denna tid!**

## ***12. Vakna upp — innan det är för sent!***

Vi har på olika sätt velat betona vikten av att vi får ett uppvaknande inför den möjligheten att Jesus kan komma tillbaka när som helst. Därför bör budskapet om detta lyftas fram i alla kyrkor. Vilket uppvaknande det skulle kunna bli i församlingarna, vilket i sin tur kan få återverkningar också utåt! Vi kristna sitter ju inne med en sanning som behöver bli känd, världens största dramatiska händelse ligger framför oss — Jesus kommer tillbaka.

Låt oss ta vara på tillfällena att göra många människor redo för det personliga mötet med Jesus på himlens skyar. Människor behöver höra detta i denna tid av dyster rapportering om tillståndet i världen. Vi kan ju bara tänka på klimatförändringarna, som fått folk att börja känna ångest och oro över hur det skall sluta. SVT:s text-tv redogjorde den 11 sept. 2008 för en enkät från Eurobarometer. Drygt 30 000 européer hade tillfrågats angående klimatförändringarna. Följande budskap stod att läsa på text-tv: ”En majoritet av Europas befolkning är mycket oroad av klimatförändringarna.” Alltså en majoritet i Europa är mycket oroad!

Tala om att det finns behov av att ge dem ett budskap om hopp och hjälp! Mot den mörka bakgrund som finns i världen idag så kommer evangelium att allt mer framträda som de goda nyheterna till människor. Goda nyheter är ju också precis vad evangelium betyder.

Goda nyheter är ju också att Gud har allt under kontroll och har berett en räddningsplan för människor. Vi behöver upplysa alla om denna. I räddningsplanen ingår att möta Guds son på

himmelens skyar och Bibeln framställer det också så att vi skall trösta varandra med detta: *"Därefter skall vi som lever och är kvar ryckas upp bland moln tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så skall vi alltid vara hos Herren. Trösta därför varandra med dessa ord."* 1 Tess. 4:17-18.

Grunden för övertygelsen om att vi lever nära den stora händelse som beskrivs i 1 Tess. är det profetiska ordet. Får man å andra sidan ingen undervisning om dessa profetior och tidstecken, kan vi inte heller begära att insikt om detta skall finnas. Den som inte tycker att Bibelns profetior skall förkunnas, har fel uppfattning, som vi kan se av skriftens eget ord: *"Så mycket fastare står nu det profetiska ordet för oss, och ni gör rätt i att hålla er till det som till ett ljus som lyser på en mörk plats, tills dagen gryr och morgonstjärnan går upp i era hjärtan."* 2 Petr. 1:19. Här står det alltså angående det profetiska ordet att *"ni gör rätt i att hålla er till det"*. Vill vi göra rätt så lyfter vi fram det profetiska budskap som vi fått i vår Bibel. En rannsakande fråga, att fundera på, är om vi under de gångna åren har gjort rätt på detta område? Kan vi inte svar ja på den frågan, så är det nu hög tid att rätta till det.

Ett annat sätt att pröva sig inför budskapet om Jesu andra tillkommelse är att se hur framträdande det är i våra liv och ord. Tror man att Jesus kommer snart, kan man inte vara tyst om det. Denna enorma händelse borde inte lämna någon kristen oberörd.

På en mängd områden har vi ju kunskap och insikt, men frågan är om vi har missat något viktigt? I så fall kan vi jämföras med den generation som levde på Jesu tid, som misslyckades med att förstå tidstecknen då. Jesus gick tillrätta med dem för detta: *"Himlens utseende förstår ni att tyda, men tidernas tecken kan ni inte tyda."* Matt. 16:3. Skulle inte Jesus ha varit lika rak mot oss idag?

Vi behöver ställa frågan om vi ser tidstecknen i vår tid. Vi borde kunna se hur pusselbitarna i det profetiska pusslet nu faller på plats. Bibelns profetior ger oss en beskrivning av hur det skall se ut vid tiden för Jesu andra tillkommelse. Det finns ingen ursäkt för att inte söka denna vägledning. Därför är det viktigt att vi får del av dessa profetior, inte bara för insikten dessa ger, det är också kopplat till vår salighet, det ser vi att Herren själv har förklarat: *"Salig är den som läser upp och saliga är de som lyssnar till profetians ord och tar vara på det som är skrivet i den."* Upp. 1:3.

Så lyder orden i Bibelns sista bok. Den är profetisk och ger till stora delar ger insikt i vad som kommer att hända i slutet av vår tidsålder. Dess huvudbudskap är att Jesus kommer tillbaka för att krossa den ondskan som når sin kulmen då. Vi gör ett stort misstag om vi inte låter denna bok få vara kompassen som vägleder oss inför denna tidsålders slut. Den är den kompass vi har för avslutningen av denna tidsålder. Det finns ett löfte om salighet om vi håller fast vid denna boks budskap: *"Och se, jag kommer snart. Salig är den som håller fast vid profetians ord i denna bok."* Upp. 22:7. Vi behöver lyda Herrens uppmaning att hålla fast vid det profetiska ordet. Låt oss inte släppa det när vi som bäst behöver det!

Det finns fler uppmaningar som är kopplade till Jesu återkomst än de som vi gett exempel på från Bibelns sista bok. Något annat som vi uppmanas till i samband med den stora händelsen är vaksamhet. Det kan vi finna på flera ställen i NT.

Så här skriver Paulus: *"Låt oss därför inte sova som de andra utan hålla oss vakna och nyktra."* 1 Tess. 5:6. Vi återger också vad Petrus skriver: *"Spänn därför bältet om livet och var vakna och sätt ert hopp helt och fullt till den nåd som skall komma er till del, när Jesus Kristus uppenbaras."* 1 Petr. 1:13.

Jesus själv manar till vaksamhet inför sin tillkommelse: *"Vaka, så att han inte plötsligt kommer och finner att ni sover. Vad jag säger till er, det säger jag till alla: Vaka!"* Mark. 13:36-37. Denna uppmaning gäller alltså, som han säger *"alla"*. Jesus menar verkligen vad han säger. Tar vi hans uppmaning på allvar? Bryr vi oss om hans maning? Det är frågor vi behöver ställa oss.

Eftersom dessa uppmaningar om vaksamhet inför Jesu återkomst möter oss på flera ställen förstår vi hur betydelsefulla de är. Varför förekommer denna uppmaning till vaksamhet så ofta i samband med hans tillkommelse? Svaret är troligtvis att denna händelse kommer mycket överraskande.

Den verkar inte vara kopplad till några stora dramatiska händelser i världen just vid tillfället för hans tillkommelse. Av Jesu undervisning verkar det som om att livet för de flesta går sin gilla gång. Han gör en jämförelse mellan hur det skall vara vid hans tillkommelse och hur det var på Noas tid: *”Ty som det var i Noas dagar, så skall det vara vid Människosonens återkomst. Som människorna levde dagarna före floden: de åt och drack, gifte sig och blev bortgifta, ända till den dag då Noa gick in i arken, och de visste ingenting, förrän floden kom och ryckte bort dem alla - så skall Människosonens ankomst vara. Då skall två män vara ute på åkern. Den ene skall tas med, den andre lämnas kvar. Två kvinnor skall mala på en handkvarn. Den ena skall tas med, den andra lämnas kvar.”* Matt. 24:37-41.

Det ser ut som att människor är upptagna med livets olika sysslor och inte verkar förstå att något särskilt skall komma att avbryta allt detta. Det medför att man är fullständigt ovetande när Jesus kommer. Jesus säger ju så här: *”och de visste ingenting”*. Detta verkar vara den allmänna hållningen hos människor när det stora sker — att Jesus kommer.

Inte undra på att Bibeln så kraftigt manar till vaksamhet inför Hans tillkommelse. Detta är Bibelns budskap och vi har naturligtvis fått det för att det skall vidareförmedlas med tydlighet. Som det ser ut nu har vi varit dåliga på att göra det.

För att en förändring skall kunna åstadkommas behövs nu en väckande profetisk förkunnelse som lyfter upp budskapet om Jesu andra tillkommelse på dagordningen. Annars är risken stor att många kommer att tillhöra den andligt sovande skaran då han kommer. Det behövs tydliga signaler för att man skall göra sig redo och att ett uppvaknande skall ske. Vi ser att otydlighet är något som Bibeln varnar för: *”Och om en trumpet ger en otydlig signal, vem gör sig då redo till strid?”* 1 Kor. 14:8.

Det handlar nu inte om att göra sig redo till strid, utan om att göra sig andligt redo. Allt tyder på att Jesus kommer snart, vilket borde innebära att den andliga beredskapen skulle vara högt prioriterad i varje kristens liv. Nu behövs en andlig mobilisering, ingen tid finns att förlora!

Framtidens dom kan komma att bli hård över att vi inte såg tidens tecken och förstod vad som borde göras. Guds ordning behöver upprättas i mångas liv. Tiden att rätta till sina liv kan snart vara förbi. Om vi inte tar vara på den tid som just nu är tillgänglig, kan vi få ångra det djupt.

**Ropet till oss alla är: Vakna upp — innan det är för sent!**